

BIBLIA PARAPERUM

Anti-84

AVANT-GARDE SCIENCE-FICTION

ILMESTYMISPÄIVÄ 22.11.
1984

Tähän lehteen on kerätty joukko pehmeämpiä sekä jopa avant gardeen yltäviä Jumala-aiheisia science fiction -novelleja.

Ensimmäiseksi haluaisin esitellä Juice Leskisen hyvin syvällisen biisin sanat: "Kuinka Jumalaa pilkataan", joka oheessa. Biisin sanat sopivat hienosti lehden teemaan, ja pyydän lukemaan ne hyvin tarkkaan. Kuka voisi sanoa sen enää hienommin?

"Olipa kerran..." kertoo, kuinka ihmiskunta sai alkunsa. Tarinan on kirjoittanut Sikailija-Sid ja kuvituksesta huolehtii myös kannen piirtänyt vierailleva taiteilija Antti Vaartimo (lisäkuvituksena Reima Mäkisen kuvitusta). RUOM. PAKKASIKKA-ALBUMIA

"Bonifatiuksen perillinen" on kertomus Piku Jokista, galakseja kiertävän rahtialuksen kapteenista, joka joutui surullisen murhenäytelmän todistajaksi. Tarinan on kirjoittanut Anetta Meriranta, ja kuvituksesta huolehtii hänen Mika-veljensä.

"Ota vastaan tämä Jumalan armo" esittelee meille pienen, pyylevän ja hikisen Jumalan sanansaattajan, Tuomaan sekä hänen tapansa kastaa pakanoita jumalalliseen yhteyteen. Tarinan on kirjoittanut Toni Jerрман.

"Jesse James, kääntäjä" on minun käsikirjoittama sekä Kivi Larmolan piirtämä sarjakuva villiin länteen saapuvasta kääntäjästä.

"Saasta" on Tuomas Kilven käsialaa, ja se kertoo viisaasta ja armeliaasta Jumalasta. (Huomatkaa Tähtivaeltajan mainos, Tähtivaeltaja on hyvä lehti.)

"Armo ja anteeksiantamus" kertoo kuolemanjälkeisestä elämästä ja sen on kirjoittanut Veikko Rekunen. Jutun oheessa on Sidin sekä Reima Mäkisen kuvitusta.

"Itseään toistavaa historiaa" kertoo täydellisyyttä tavoittelevista ihmisistä ja siitä, mitä siitä seuraa. Teksti Mika Niemi ja kuvitus Pekka A. Manninen.

"...Vaan sen pituinen se" on Sikailija-Sidin käsialaa. Se kertoo Maan historian ylemmän tahon suulla. Novellin on kuvittanut Antti Vaartimo (lisäkuvituksena Reima Mäkisen sekä Sidin kuvitusta).

Biblia Pauperumeja sekä palautetta voi pyydellä osoitteesta:

Juha Keränen
95830 VAATTOJÄRVI

Jos vetten päällä kävelen
je kerron, että kävelin.
Se kielletään ja kiistetään
ja pannaan hartain sävelin.

Jos väitän, että kirkonmiehet
armeijoita kyhäsi.
Sä loukkaannut ja taivastelet
elkä pilaa pyhäsi.

Pilkkaanko Jumalaa
helposti loukkaantuvaa?
Pilkkaanko Jumalaa
vai jumalankuvaa?

Hän näkee kaiken sanotaan,
ja Hänestä on sana vaan.
Näkis' ehkä mutta keskittyy
vain yhteen kanavaan.

Jos Jeesus tulee uudestaan,
se jälleen ristiinnaulitaan.
Papit huutaa kuoroinensa:
"Käännetään ja kaulitaan!"

Pilkkaanko Jumalaa
helposti pilaantuvaa?
Pilkkaanko Jumalaa
vai jumalankuvaa?

Kun veri muuttuu ketsupiksi,
henki, ruumis fileeksi,
niin vakaumuksen varjolla
voi panna mestat sileeksi.

Ja tottakai myös taistelussa
Hän on meidän puolella,
kun autuaita olimme
ja rukoilimme huolella.

Voi Victor, meidän tulee mennä
sun tarhas ihmistaimista,
kun laulut muuta kuvaa ei
kuin paskaa tai naimista.

Synti elää Juicessa ja
Ismossa ja Kojossa,
kun niiden tahtiin miehet joraa
aina penis ojossa.

Jos piru kerran kelpaa mukaan
Suureen Pyhään Teokseen,
kai Jumalan voi kirjoitella
epäpyhään seokseen.

Ja onko Hänen paikkansa
kammioissa sakastin,
Hän onko -
sielujemme pakastin...

OLPA KERRAN...

The Lord is my shepherd I shall not want
He makcs mc down to lic through pastures green
He leadeth me the silent waters by
With bright knives he releaseth my soul
He maketh me to hang on hooks in high places
He converteth me to lamb cutlets
For lo he hath great power and great hunger
When cometh the day we lowly ones
Through quiet reflection and great dedication
Master the art of karate, lo we shall rise up
And then we'll make the buggers eyes water

Vanhan Isännän käsi lepäsi hetken katkaisijalla. "Sammuta se", älähti naisääni lakanoiden alta. "Muru, eiköhän sinunkin olisi jo aika lentää pesästä." Vaalea nainen nosti päätään tyynyltä ja sirristeli kirkkaassa valossa. "Enkö minä ollutkaan kyllin hyvä?" hän kysäisi puoliksi loukkaantuneena.

"Ei se siitä johdu. Katsos, muru, ei boheemia elämää voi jatkaa loputtomiin. Sitä paitsi, sain juuri loistavan idean." Nainen ojensi kätensä Vanhan Isännän kaulalle ja kujersi tämän korvaan: "Tule nyt vielä."

Vanha Isäntä oli saanut muuta ajatelta-

Alussa oli pimeys kaikkeuden yllä. Sitten joku sanoi: "Tulkoon valkeus", ja valkeus tuli.

vaa. Hän nousi sängystä kuin ei olisi nähnytkaan enkeliparkkaa ja katosi vessaan. Enkelityttö mutrusti huuliaan katsellen haikeana Vanhan Isännän perään. Ei Vanha Isäntä oikeastaan ollut mitenkään vanha, vain muutaman tuhannen vuoden ikäinen, hän oli vasta pikku poikanen. Mutta toisaalta hän oli vanha kuin taivas, siitä nimikin; hän nimittäin oli Luontoäidin esikoinen. Ja koska hän oli käytännöllisesti katsoen kuolematon, hän ei vanhentunut läheskään niin nopeasti kuin taivaan muut asukit.

Mutta osasi hän nuoresta iästään huolimatta tarpeen vaatiessa viedä taivasiin enkelin kuin enkelin, tyttö ajatteli mielihyvän ja paheen aaltojen kulkiessa hänen lävitseen. Kenkään ei tarvitse täällä jäädä kylmäksi, se on Luonnon laki.

Vastahangoitellen tyttöparka jätti lämpöisen vuoteen. Suuren kokovartalopeilin luona hän seisautui ihailemaan alastonta

hipiään. Hän liikautti kättään ja kosketti sillä alavatsaansa. Käden aletessa sormet hakeutuivat karvapeitteen piilottaman kummun halkovan kanjonin kielekkeiden välistä klitorikselle, ja tyttö alkoi tuntea himon nelistävän selkäpiitä pitkin. Hitaasti hän kohotti käsiään sormenpäiden herkkien tuntoaistien juuri ja juuri koskettaessa ihoa ja sen pehmeää nukkaa yli navan suurille pystyille rinnoille ja kaulalle. Hän sulki silmänsä taivuttaen päätään hieman taakse sormenpäiden laskeutuessa uudelleen kohti nautinnon keskipistettä.

"Vieläkö sinä olet siellä? Ala vetää!"

"Joo, joo!" enkelityttö karjaisi ja näytti keskisormeaan. Hän ei tarkkaanottaen ollut täysin selvillä, miksi hän teki niin, mutta koskapa hän oli niinkin suuttuneessa tilassa keskeytyksen johdosta, ei hän refleksinomaisia käsimerkkejään pysähtynyt miettimään. Mutisten vielä hiljaa jotain pientä ja tuhmaa - tosin hänen kirosanoillaan ei vielä tuolloin ollut sitä vaadittavaa painoa, sillä Vanha Isäntä ei vielä ollut keksinyt koko kirosanakäsitetä - enkelityttö pölläytti siipiensä höyhenpeitettä ja lensi vihaisesti pois.

Vanha Isäntä työnsi märän hammasharjan kotelonsa kurlaten suutaan. Hän nosti varvastellen mukin, jossa hammasharja koteloinen oli, WC-kaappiin ja sulki oven. Oven pinnasta sukelsi esiin hänen peilikuvasa. Vanha Isäntä katseli hymyillen peilikuvaansa hetken. Sitten hän kysyi tui-masti lähes veljen asemaan nousseelta peilikuvalta: "Oletko sinäkin saanut yhtä jumalaisen aatteen?" Peilikuva ei vastannut. "Tottakai olet", Vanha Isäntä vastasi itselleen peilikuvan puolesta. "Kaikki mitä minä tiedän, tiedät sinäkin." Vanha Isäntä iski velipuolelleen silmää. "Nähdään iltapesun aikaan." Vanha Isäntä hyppäsi WC-pöntöltä, mutta kipusi takaisin lisätäkseen: "Muistakin olla silloin paikalla."

Iloisesti vihellellä Vanha Isäntä palasi makuuhuoneeseen; se oli hänen rakkain huone. Siellä hän viihtyi parhaiten. Hän sukelsi ensimmäisenä vaatekaapin alaosaan, jossa hän säilytti rakkaimpia lelujaan. Penkoessaan innoissaan tuokion, hän löysi etsimänsä. Muovilapio ja -sankko, joka oli kukkuralallaan savea; kädessään hän siirtyi hiekkalaatikolleen.

Oikeastaan se ei ollut hiekkalaatikko. Se oli pyöreä suuri hiekkapallo, joka leijui yhden huoneen nurkassa yksikseen. Vanha Isäntä oli luonut sen jo jonkinaikaa sitten, mutta vielä silloin hän ei ollut keksinyt sille mitään käyttöä. Yön aikana

hänelle kuitenkin oli ekstaasissa tullut oiva idea. Hän oli keksinyt käyttöä tuolle karulle hiekkamöhkäleelle.

Jotta pallo ei olisi ollut turhan karu, hän oli vähän vähemmän aikaa sitten lisännyt pallolle runsaasti nestettä. Alun perin hänellä ei ollut ollut tarkoitus hukkuttaa melkein koko palloa vedellä, mutta hän kun sattui unohtamaan vesiletkun päälle, niin siinä kävi niinkuin kävi. Ei hän noita vesimassoja enää poiskaan viitsinyt äyskäröidä.

Päästyään pallonsa luo Vanha Isäntä ajatteli haltioituneena, pian saan tuohon elämää. "Ei asiat murehtimalla parane", Vanha - nuori - Isäntä sanoi itsekseen, työnsi ämpärin sangan ja lapion varren suuhunsa ja rupesi kiipeämään pallolleen.

Urakka oli raskas ja hikinen. Touhuissaan hän iski jalkansa pariin otteeseen Atlantiinkin saaden näin vettä kenkään ja kastellen sukkansa. "Kestä Gibraltar, kestä", hän hihkaisi loppumetreillään nuomyhemmin hyvinkin kuuluisiksi tulleet sanat. Viimein hän oli pallonsa huipulla. Hän nosti ämpärinsä ja lapionsa korkealle pään yläpuolelle ja karjaisi ilmoille voittonriemuisesti: "AAAAAAIAE0000000000000000".

Antaen hengityksensä palautua normaalisti hän kierrätti katsettaan pilkkopimeässä huoneessa. "Täysi pimeys ei tule olemaan hyväksi", hän viimein mutisi ja kis-kaisi seinäpuhelimien esiin.

Torvi tuuttasi pitkään ennen kuin toisessa päässä vastasi uninen ääni. "Minä itse, täällä. Tulehan tänne." Kului jonkin aikaa ennen kuin toisessa päässä ollut selvitti ajatuksensa. "Öööh*)", hän aloitti pitäen kuitenkin hetken tauon kuin vilkaistakseen kelloaan ja jatkoi sitten hie-man vihaisesti, "tähän aikaan yöstä!"

"Niin", Vanha Isäntä vastasi ja sulki puhelimen. Hetken kuluttua hän nosti luurin uudelleen ja lisäsi: "Ja sitä paitsi, mistäs sinä tiedät paljonko kello voisi olla, kun en ole vielä aikaa keksi... tuota, ai niin..." Hän sulki puhelimen huomattessaan, ettei linjalla voinut olla enää ketään.

Uninen Arkkienkeli Michael saapui paikalle kymmenen minuutin kuluttua. "Nooh?"

"Tuopas minulle sieltä keittiön uunista se Aurinko-lamppu, kun minulta se pääsi unhoittumaan." Vanha Isäntä istahti pallolleen niin voimakkaasti, että se heijasi ylös-alas pitkän aikaa... tai siis pitkän tovin, aikaahan ei vielä oltu keksitty.

"Tämäkö?" Arkkienkeli kysäisi Vanhalta Isännältä kantaen kädessään suurta tulista palloa. "Typerys! Se on Andromedan aurin-*)repliikki on omistettu Kurt Vonnegutille

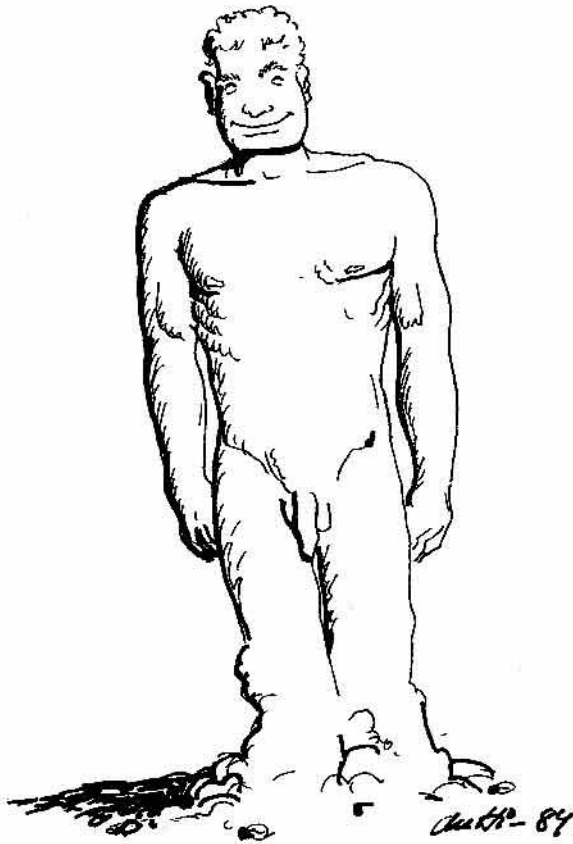
kolamppu. Tuo se toinen."

Hetken kuluttua. "Tämäkö?" "Se, se."

"Ole hyvä." "Ei niin lähelle. En minä sitä tänne tarvitse. Vie se etemmäksi... vielä vähän... vielä, vielä, STOP! Jätä se siihen."

"Oliko muuta?" "Ei. Voit mennä." Vanha Isäntä uppoutui unelmaansa Arkkienkeli Micaelin kadotessaan omille pilvilleen.

Vanha Isäntä otti maan tomua ja alkoi muovailla. Aluksi luomuksesta ei tuntunut syntyvän mitään, mutta kun aikaa (tai siis kourallinen pitkäköjä hetkosia) kului ja muovailun kohteena oleva savimötkäle alkoi saada muotojaan, alkoi päämäärä vähin erin hahmottua.

"Omaa kuvaako taiteilija on muovailemassa?" Vanha Isäntä kääntyi häntä kohti. Se oli Arkkienkeli Saatana. Vanha Isäntä kurkisti hiekkapallonsa taivaanrannan yli. "Jaa, mistä sinä nuo tikapuut löysit?"

"Tuolla ne oli pallosi varjopuolella", Saatana vastasi.

"Ai, sinnekö ne viimeksi jäi. Ei se mielään. Jätä ne siihen, jos vaikka joku enkelilyttö sattuisi poikkeamaan tätä kautta."

"No, se aina järjestyy", Saatana naurahi ja laskeutui takaisin alas.

Vanha Isäntä keskittyi uudelleen luo-

mukseensa. Sillä oli nyt selvästihavaittavat pää, keskiruumis, jalat ja kädet. Hie- man muhkurainenhan siitä tuli, mutta täy- tyy ottaa huomioon, että se oli Vanhan I- sännän esikoisluomus.

Kun hän oli saanut luomuksensa valmiik- si, hän huomasi jäljellä olevan vielä kou- rallisen savea. Koskapa hän ei sille mi- tään järkevää käyttöä keksinyt, työnsi hän sen takaisin ämpäriin. Hän nousi ylös jä- seniään oikoen. Muhkuraisuudesta huoli- matta luomus tuntui mielyttävän Vanhaa I- säntää. "Olkoonpa nuo vaikka 'lihakset'", hän keksi väsyneesti.

"Kultuu, satuin lentämään tästä ohitse ja..." vaalea enkelityttö kujersi oviau- kossa. "Hyvä on, hyvä on. Tämä luominen onkin aika rasittavaa." Vanha Isäntä las- keutui rappuja alas, sammutti Aurinko-lam- pun ja siirtyi makuuhuoneeseen enkelitytön perässä. "Varohan tyttö, minä saatan vielä joskus keksiä vaikka semmoisen käskyn, jo- ka kieltää sinulta tällaiset yöjuoksut..."

"Hupsu Pikku-vanhus", tyttö kommentoi hymynpilke suupielessään ja veti Vanhan I- sännän sängyllä päälleen.

Vanha Isäntä kävi kuumana ystävälleen. "Minähän aravsin! Et ollut eilen paikalla, vaikka lupasit. Niin, näytäs hampaita." Vanha Isäntä irvisti. "Hyi, hyi. Minä tie- sin. Parempi on kun et sano mitään. Olet vain hiljaa. Et puhu etkä pukahda. Sietäi- sit hävetä! Äläkä auo suuta. Olen kieltä- nyt sinua puhumasta. Ja minun sana on Tai- vaassa laki. Sinunkin on se myönnettävä, vaikkakin olet kaksoisveljeni. Koska et ollut eilen paikalla, en kerro sinulle lä- män viikon suunnitelmistani, en liioin pu- hu sinulle lämän viikon aikana mitään."

Vanha Isäntä hypähti kiukkuissaan WC- pöntön kannelta ja marssi työnsä ääreen. Luomistyö oli kesken.

Tällä kertaa Vanha Isäntä päätti luoda hieman lyhemmän luomuksen. Se edellinen kun alkoi tuntua turhankin kookkaalta. Luomistyönsä tämän toisen kohdalla hän aloitti edellisestä jääneestä ylijäämäpala- sesta. Hän oli tuonut muassaan sankollisen lisää savea.

"Aatami", Vanha Isäntä maisteli sanaa suussaan. "Olkoon ensimmäinen 'mies' 'Aa- tami'." Sekä "Aatami" että "mies" olivat Vanhan Isännän juuri keksimiä sanoja. Kos- kaan aikaisemmin sellaisia sanoja ei tie- detty olevan olemassakaan. Nyt ne olivat.

"Jos ensimmäinen 'mies' on 'Aatami', olkoon ensimmäinen hänen... 'kylkiluustaan' se tuntuu sopivalta. Olkoon ensimmäinen

hänen (siis ensimmäisen 'miehen' eli 'Aatamin') 'kylkiluusta' luotu... hmm, 'nainen'... vaikkapa 'Minna'... tai ei... 'Eeva' tuntuu sopivammalta. Kovin kuiva nimi, mutta eihän siitä mitään seksipakkausta ole tarkoitus tehdä.

Ja ensimmäinen "nainen" syntyi. Sillä oli korkeutta vähemmän kuin ensimmäisellä "miehellä". Lisäksi sillä oli pehmeämmät muodot. Vanha Isäntä katseli luomuksiaan ja oli tyytyväinen. "Ne alkavat olla loppusilausta vailla. Mutta ennen sitä, trippi luonnollisilla tarpeilla..." Vanha Isäntä tokaisi ja loikki pitkin harppauksin vessaan.

Kuin pirullisen kohtalon johdattamana Arkkienkeli Saatana saapui Vanhan Isännän luo tämän ollessa paskalla. Kun Arkkienkeli Saatana huomasi Vanhan Isännän luomukset ilman isäntäänsä, tällä heräsivät saatanalliset aatokset. Hän suori aikaimelta hiekkapallolle ja kävi luomusten kimppeun.

Hän työnsi virnistäen kätensä muovisankkoon ja kiskaisi kaksi runsaskourallista savea käsiinsä. Kun hän kuuli Vanhan Isännän vetävän pönttöä, hän survaisi häntäisesti molemmat kourallisensa lyhyemmän luomuksen keskiruumiin yläosaan. Ennen kuin Vanha Isäntä sitten ennätti paikalle, hän pyöräytti linkkarillaan samaisen luomuksen haarojen välistä aimopalan savea, ja vetäisi pötkön käteensä.

"Mitä hel..." Vanha Isäntä kiinnostui heti Saatanan puuhista. "Herra Arkkienkeli heti alas niiltä rapuilta." "Aye aye, Sir", Arkkienkeli Saatana vastasi ja hypäsi virnistäen alas. Vanha Isäntä kapusi nopeasti ylös (Arkkienkeli Saatana seurasi haina läivää). "Mitä sinä olet tehnyt ensimmäiselle 'miehelle', 'Aatamille', ja ensimmäiselle 'naiselle', 'Eevalle', joka on luotu 'miehen' kylkiluusta?"

"Ai, ne ovat 'mies' ja 'nainen'! Kumpi on 'nainen'?" Arkkienkeli Saatana kysäisi. "Tämä tässä, jonka sinä sotkit rintamuksesta. Tuo toinen on ensimmäinen 'ihminen'."

"'Ihminen'?" toinen kysyi. "'Ihminen'! 'Miehen' ja 'naisen' yhteisnimi on 'ihminen'. Se on niiden 'rotu'", Vanha Isäntä loisti.

"Sehän on sitten selvä: jos 'mies' on luotu ensimmäisenä, silloin 'nainen' kuuluu hänelle. Ja jos 'nainen' kuuluu 'miehelle', täytyy 'naisessa' olla jotain mistä 'mies' voi ottaa hänestä kiinni. Nämä—" Arkkienkeli Sttanan osoitti (savipötkö nyrkissään) survaisemiaan lätyiskoita 'naisen' rintamuksessa, "—ovat 'naisen' tunto-

merkit ja..." "Ja, mitäs sinulla on kädessä? Ettei vain mahdollisesti ole peräisin minun 'naisestani'?"

"Ei toki", Arkkienkeli korjasi nopeasti korvat heiluen. "Tämä on peräisin täältä, 'miehen' jalkovälistä. Näitä kutsutaan... hmm, 'sukuelimik-' " 'Sukuelimiksi'... 'sukupuolielimiksi'!" Vanha Isäntä sanoi keskeyttäen Arkkienkelin. "Minä ne keksin. 'Sukupuolielimet', nimittäin."

"Tottakai", myönsi Arkkienkeli Saatana ja huokaisi helpotuksesta, kun selvisi tihtutyöstään niin helpolla.

"Ja mikäs tämä sitten on?" Vanha Isäntä osoitti "naisen" jalkoväliä. "Se taas on — sinun keksimä tietysti — 'naisen' sukuelimet'." "Tottakai", Vanha Isäntä myönsi auiliisti. "'Naisen' sukupuolielimet'. Ne täytyy panna korvan taa, etteivät unohdu", Vanha Isäntä muistutti itseään.

Arkkienkeli Saatana laskeutui tikkaita alas ja katosi paikalta tyytyväisesti hiittään.

"'Naisen' sukupuolielimet'", Vanha Isäntä kertaili kaivaessaan muovisankkonsa pohjalta savijämiä. "Vielä tätä olisi pari hyppysellistä." Vanha Isäntä katseli ja vertaili luomuksiaan savipalat kädessään. "'Naisessa' alkaa olla jo riittävästi savea", hän mutisi tasoitellessaan "naisen" rintamuksen "Hmm, 'rintoja'".

Vanha Isäntä kääntyi "miehen" puoleen. Aluksi hän kokeili savinokareita "rinnoiksi". Ei, olkoon hänellä pienet "rinnat", hänhän on ensimmäinen "ihminen", Pikkuvanhus ajatteli. Kun hän ei muutakaan keksinyt, hän yritti piillottaa savikilkareita johonkin "miehen" pimeipään sopukkaan. Kilkareet löysivät monen monta paikkaa, mutta loppujen lopuksi ne päätyivät "miehen" sukupuolielinten" alle piiloon...

Vanhan Isännän reidelle putosi pala savea. Hän pyyhkäisi sen pois. "Juma... housunihan ovat ihan savessa", hän huomasi. Hän nousi seisomaan ja katseli kiukuissaan likaista housunetumusta. Hän pudotti henkelinsä olkapäiltään ja polvihousut valahitivat nilkkoihin. Hän nousi housuistaan ja potkaisi toisella jalalla saven peittämät housut pallolta.

Sitten se tapahtui.

Vanha Isäntä raapi pallejaan uskomatta näkemäänsä. Hän punnitsi muniaan ja vertasi niitä ensimmäisen "miehen" omiin. "Ei — ei voi olla totta..."

Hän ei ollut nähnyt itseään, tai paremmin omiaan koskaan valossa. Hän ei myöskään ollut koskaan nähnyt naisen vartaloa alasti. Hän oli aina rakastellut pilkkopimeässä.

Se, että hän oli kopioinut - tosin tietämättään, mutta kuitenkin - ensimmäisen

oli. Kun hän työnsi varovasti sormensa häpyhuulten väliin, "nainen" värähti nautinnosta. Vanhan Isännän oli vedettävä käteen niin tyytyväinen hän oli luomuksensa ulkoon.

"Kröhm, tuota...tai no joo...Minä olin-

Quitt-84

"miehen" ja "naisen" Taivaan vastaavista, hän saattoi vielä jotenkin sulattaa. Mutta että hänellä oli PIENEMPI elin kuin "Maan miehellä", oli liikaa. Hän ei koskaan toinutnut tuosta järkytyksestä. Hän sai siitä loppuiäkseen trauman.

Vanha Isäntä suori siltä seisomalta vaatekomerolleen ja veti uudet housut jalkaansa. Se oli ensimmäinen ja viimeinen kerta, kun hän valossa paljasti aarteensa. Kavuttuaan uudelleen luomustensa luo hän hengitti jo hyvin kiihtyneesti, peläten joutuvansa yllätetyksi, peläten joutuvansa nähdyksi kesken uudistusprosessin. Hänen täytyi keksiä jokin keino peittääkseen "miesluomuksensa" suuremman elimen. Ja hän keksi. Hän tarrautui "miehen" pitkiin hiuksiin niin, että "miehen" kasvot väristyivät tuskasta, ja leikkasi ne hyvin lyhyiksi.

Jäljelle jääneillä karvoilla hän peitti loistokalun niin hyvin kuin taisi. Kautsussyistä hän karvoitti myös "miehen" rintamuksen ja leuan, ja jottei kontrasti olisi ollut liian räikeä, hän ripotteli karvoitusta ylt'ympäriinsä kehoa.

Mustasukkaisuuden puuskassa hän karvoitti "naisenkin" sukupuolielimet". Tosin "naisen" kehon muu karvoitus jäi varsin vähäiseksi, sillä hän sai erektion nähdesään, kuinka seksikäs tuo jalkovälin tussu

kin tästä jo lähdössä..." Arkkienkoli Saatanana oli teeskentelevinään ja poistui tyytyväisenä näkemäänsä. Vanha Isäntä oli tulipunainen korviaan myöten. Ensimmäistä kertaa hän häpesi onanointia (Luontoäiti katsoi häntä ja pudisti päätään). Siitä alkoi ihmiskunnan alamäki, vaikka ihmiskunta ei ollut vielä ehtinyt syntyäkään!

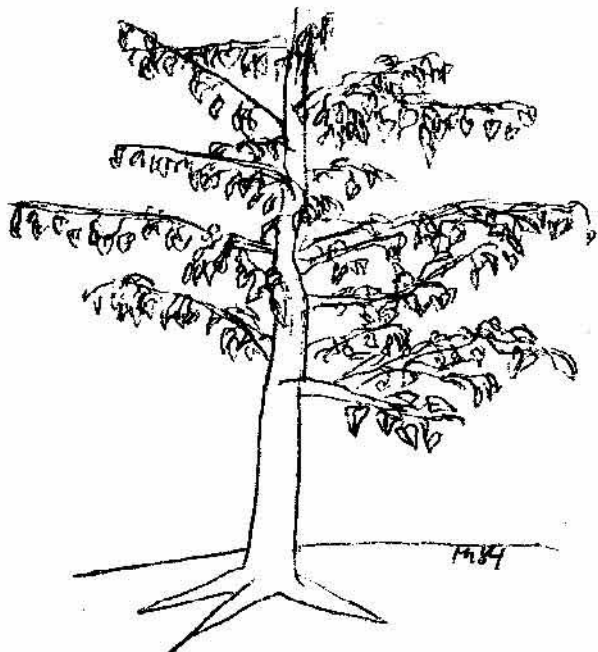
Niin syntyi maailmaan käsite "häpöä", jonka Vanha Isäntä istutti aikailomatta myös luomuksiinsa.

Kun luomisviikkoa - niin sanotun Maan ajanlaskun mukaan - oli vielä puolet käytämättä, kylvi Vanha Isäntä hiekkapallolleen, jota hän jo hienosti kutsui "planctaksi", ruokakomeronsa pohjalta löytämiään kasvin siemeniä. Hän raahasi ulkoa sarjan sade- ja ukkospilviä, jotta "planeetta" saisi itselleen tunnusomaisen vohrcyden ja lopuksi työnsi pari yksisoluisia eläintä suureen lammikkoon (jonka hieno nimi oli "valtameri") istuttaen niiden mitättömiin kromosomeihin darwinismin, jotta pallo saisi tarpeeksi monimuotoisen eläimistön.

"ja lopun saa itse Luontoäiti hoitaa", Vanha Isäntä naurahti ja sulkeutui loppuviikoksi makuuhuoneeseensa.

BONIFATIUSSEN PERILINEN

Suurena ja ylvään näköisenä puu seisoi mantereen korkeimmalla kohdalla, kirkkaan oransseina sen lehvät loistivat kuin majakka, jonka avulla on avaruuskulkijan helppo suunnistaa. Se kasvoi keskellä Aku-

jen kotiplanetan ainuttu mannerta, ja oli ollut monet kerrat aiemmin ollut ensimmäinen, joka toivotti minut tervetulleeksi kotiseudulleen. Niin oli nytkin. Se seisoi entisellään kaiken vehreyden keskellä laskeutuessani sen lähelle raivatulle laskeutumisradalle.

Akujen päällikkö oli seurueensa kanssa minua vastassa. Hän riensi luokseni pienet kätensä ojossa ja hymyili leveästi tylpällä nokallaan.

- Piku Jok, on todella hauska nähdä sinua! Voi, miksi tiemme kohtaavatkaan niin harvoin.

Akujen tapaan hänen äänessään oli tun-

netta, ja kirkkaat silmät loistavat iloisesti. Kaiken lisäksi hän puhui erinomaisesti kieltäni, mikä oli hämmästyttävää, sillä yhdenkään ihmisen ei tiedetä oppineen mongertamaan Akujen kieltä.

- Päällikkö, minustakin on hauska tavata sinua.

- Miten on avaruutta yksin kiertävä ystävänä jaksanut?

- Hyvin, kiitos. Entä mitä sinun kansallesi kuuluu?

- PUU on ollut mielle kovin hyvä viime aikoina. Saat paljon pensashedelmää mukautti myytäväksi, samoin on suuri meremme lahjoittanut monta kalaa pois vietäväksi tähtiä kohti.

Nyökkäsin tyytyväisenä. Akujen kauan kestävät ja erinomaisen makuiset ruoat olivat suuressa suosiossa ihmisten asutuksissa siirtokunnissa. Käärisin niistä hyvät valuutat.

- Entä onko muuta tapahtunut?

Aku hymyili minulle omalla hassulla tavallaan.

- Täällä on sinun lajitoverisi.

- Niinkö? Joku kurvikas avaruuspimu, vai?

- Ei toki, Piku Jok. Hän on Isä Antoni, jonka joku kirkkonne on lähettänyt.

Lähetysaarnaja, vai niin. Ei, ei minulla periaatteessa ollut mitään hietä vastaan. Moni oli rauhoittanut anarkiaan vaipuneita siirtokuntia, tai kitkenyt joistakin kulttuureista kannibalismia tai

kidutusta, samoin he omalla tavallaan pitivät yllä kulttuurisuhteita ympäri galaksia hajonneen ihmiskunnan kesken. Itse olin tavannut aiemmin vain yhden, Isä Martinin, joka matkusti kanssani rahtilaivas-sani Proxima Kentauriin. Hänen kanssaan sain parhaat kärnit moniin valovuosiin. Pappiparka jouduttiin kantamaan alukselta-

ni, ja usein olen miettinyt miten hän nykyisin pärjää. Mies nimittäin joutui planeetalle, jolla ei alkoholia suvaita. Piispoilla on joskus huumorintajua.

Olin myös kuullut monista marttyyreistä, joita tuli aina silloin tällöin, pakostakin. Kaikki galaktiset kulttuurit eivät olleet yhtä viehättäviä kuin esimerkiksi Akut, jotka todellakin pitivät ihmisistä, vaikeivät yleensä päästäneet kehtään pitenpään oleilemaan luonaan. Sitä minä ihmettelinkin.

- Asuuko hän täällä?

- Kyllä asuu, ystäväni. Hän on hyvin mielenkiintoinen.

- Yleensähan te haluatte tietoja vain maanviljelyksestä tai kalastuksesta tai merenkulusta. Ja jos totta puhutaan, vain niistä on teille hyötyä.

Akut eivät olleet tyhmiä, vaan kokoonsa nähden hyvinkin älykkäitä. Lapsen tavoin he ahmivat ihmisen luomaan tietoon nauttien siitä suunnattomasti. He olivat myös lapsen kokoisia, ja muistuttivat melkoisesti ulkonäöltään piirrosankkaa, joka oli ollut suunnattomassa suosiossa joskus tuhat vuotta sitten Maassa. Siitä heidän nimensäkin. Minusta he elivät kauniisti, ilman riitoja, väkivaltaa, vain muutama sata Akua kauniilla mantereellaan. Siksi suhdaudin hieman epäillen lähetystyöhön heidän parissaan - heillä oli asiat hyvin, miksi muuttaa niitä?

Epäilyni vahvistuivat tavattuani Isä Antonin. Hän oli pitkä ja lihaksikas mies, joka näytti siltä, että oli nähnyt useitakin kovia paikkoja kotigalaksissamme. Hänellä oli kylmät silmät ja hyvin syvä, vakuuttava ääni, ja mikään kristillisen rakauden ruumiillinen ilmentymä hän ei ainkaan ulkoisesti ollut.

- Piku Jok? Olen kuullut teistä.

Hän loi silmänsä minuun ja ojensi pitkän, voimakkaan kätensä.

- Toivottavasti hyvää, Isä Antoni.

- Sitäkin.

Hän viittasi minut istumaan vaatimatoman majansa lattialle.

- Mikä tuo teidät tänne, Piku Jok? Jokin lastiko?

- Kirjoja ja lehtiä. Akut pitävät niistä, heillä tuntuu olevan uskomaton tiedonhalu - ainakin niissä aiheissa, mitkä heitä kiinnostaa.

- Aivan.

Jokin hänen ääneensä ilmaantunut sävy sai minut kumartumaan tarkkaavaisesti eteenpäin.

- Mutta eivät uskonnosta?

- He olivat, aluksi. Mutta sitten he ryhtyivät väittämään minulle, että heidän puunsa antaa heille kaiken heidän tarvitsemansa, eikä heille kelpaa Jumala.

- Vai niin. Ette siis ole saanut kääntetyksi yhtäkään?

Hän ravisti päätään.

- En. En...vielä.

- Mitä tarkoittatte sanalla "vielä"?

- Tiedättekö mikä päivä tänään on? Tarkoitan, näiden puunpalvojien kalenterissa? Ette tietenkään. Tänään on se päivä, jolloin kaikki kokoontuvat tuonne ylätasangolle palvomaan tuota puuta. He menevät sinne kiittämään tuota puu ja lehtikasaa kaikesta hyvästä, mikä heidän elämäänsä on kohdannut. Eihän se edes tuota hedelmää! Joka tapauksessa, tänään ne kaikki kokoontuvat - ja minä näytän heille, että se on vain puu. Pelkkä puu, ei mitään muuta.

- Miten.

Hän käveli majansa nurkassa olevalle laukulleen ja kaivoi esille jotakin, mitä kädessään pidellen hän käveli jälleen eteeni, hieman vinosti hymyillen.

- Katsokaa.

- Mikä se on... Totta vieköön, sehän on kirves!

- Aivan, kunnan vanhanaikainen kirves, joka on yleensä käytössä varsinkin siirtokuntien alkuaikoina. Mutta siitä on hyötyä myöhemminkin... Meillä lähetysaarnajilla on tuhansien vuosien perinne epäjumalapidin kaatamisessa.

- Ette voi!

- Ja miksen voi? Tekö minua estäisitte? Tuskinpa sentään.

Punastuin hieman, en voi sietää viittauksia hentouteeni ja pieneen kokooni.

- Sehän on heidän ... heidän elämänsä keskipiste ja tukipylväs! Ja muidenkin, aina kun ajatellaan Akujen planeettaa, tulee ensimmäiseksi puu mieleen...

- Sitten asiantila on aika korjata.

Poistuun majasta sanaakaan sanomatta ja etsin Akujen päällikön käsiini varoittaakseni häntä. Mutta hän vain nauroi kiihtyneille sanoilleni.

- Hän on aiemminkin uhannut tuota... Mutta PUU ei tule sallimaan sitä. Hän tulee kokemaan suuren pettymyksen...

- Mutta päällikkö...

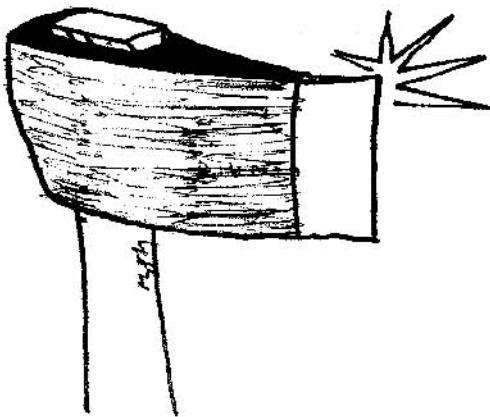
- Älä ole huolissasi Piku Jok. PUUta ei voi mikään kaataa, ei edes Isä Antoni.

Olin vaikeassa tilanteessa. En voinut selittää asiaa päällikölle, ilman että toin esiin sen, että myös minä pidin heidän puutaan vain tavanomaisena puuna, erikoisena ja luomoavana sellaisena, mutta puuna joka tapauksessa, ja että haluni

säilyttää se johtui vain yksinkertaisesti siitä, että pidin sitä planeetan elinvoimaisena symbolina, jonka tuho kauhistutti minua. Mutta yksin en voinut mitään Isä Antonille, enkä saanut yhtään Akua avukseeni.

Tuli ilta, ja kaikki Akut kokoontuivat päällikön kylään lähelle puuta. He tulivat hiljaisina saattueina, kukin pitäen pientä valonlähdettä kädessään, mikä se oli, ei ollut vielä minulle selvinnyt. Kun kaikki olivat koossa päällikkö antoi merkin ja he alkoivat väeltaa kohti puuta hänen johdolla. Näin Isä Antonin synkän, tumman hahmon kulkevan heidän perässään, kirves oli tiukasti hänen oikeassa kädessään. Seurasin heitä, en tiedä miksi, sillä en olisi halunnut nähdä kohta alkavaa näytelmää.

Alku oli kaunis. Tuhat- ehkä miljoonavuotisen perinteensä mukaisesti Akut kerääntyivät kehiksi puunsa ympärille, kumarsivat ja alkoivat laulaa sille omia, erikoisia laulujaan. En ymmärtänyt sanaakaan heidän kielestään, mutta tiesin heidän kiittävän jumalaansa täydestä Akunsydämeästään, vailla minkäänlaista kaunaa tai pelkoa. Ja sitten tuli Isä Antoni.

Hän seiso i koko pituudessaan heidän edessään ja piteli kirvestä molemmiin käsiin pänsä yläpuolella. Ja hänen jylisevä äänensä kaikui kaiken yläpuolella, niin että näky toi väistämättä mieleen Mooseksen, jolla ei kuitenkaan ollut kirvestä vaan kivitaulut.

- Katsokaa minuun, Akut! Katsokaa, mitä minä teen teidän jumalallenne! Katsokaa!

Ja niin hän ryhtyi työhön, hampaat irvessä hän hakkasi puuta, niin että säikeet lentelivät kauhistuneiden Akujen päälle, ja hiki valui pitkin hänen jyrkeviä kasvojaan. Mutta hetkeksikään hän ei heilittänyt, vaan jatkoi raskasta työtään, kunnes puu alkoi huojuua ja vähitellen kaatua koh-

ti maata niin lujalla vauhdilla, että joillekin kauhusta jähmettyneille Akuille tuli kiire sen alta pois. Kuului vain yksi rysähdy s ja niin oli planeetan symboli pitkin pituuttaan maassa ja Isä Antoni seiso i kannolla tyytyväisen näköisenä.

- No niin...tässä oli teidän mahtava jumalanne. Mitä hän minulle voi?

Akut istuivat paikalleen lysähtäneinä hänen ympärillään, kirkkaat silmänsä sameina, ja oli kuin he eivät olisi kuulleet papin sanoja. Minä käännyin pois. En halunnut Isä Antonin näkevän, että itkin puuta.

Vei monta standardivuotta, ennen kuin taas palasin Akujen planeetalle. En vain ollut sattunut olemaan paikalla kun rahteja vietiin heille, enkä ollut muutenkaan kuullut heistä koko aikana. Mutta vihdo in sattui kohdalleni taas kirjalaatikko, jonka kanssa luki "Akujen päällikkö", mistä huomasin, ettei planeetalla ollut vielä käään sähköä eikä siis tietokoneitakaan. Kaikki tieto vietiin edelleen kirjoina. Matkasin siis tapaamaan vanhaa tuttua päällikköä, hieman pelokkaana tulleista muutoksista, mutta myös uteliaana.

Heti saapuessani planeetan ilmakehään huomasin suuria muutoksia. Puu oli poissa, tietysti, mutta niin oli suurin osa kasvillisuudestakin. Mahtavat vehreät pensaikot olivat muuttuneet karuiksi hiekkamaastoiksi tai kallioiksi, peltoja ei ollut tullut lisää nimeksikään. Paikka näytti surkealta, kylät oli siirretty harvojen pensaistojen luokse, tai rannikolle, jossa oli veneitä huomattavasti entistä enemmän. Ne oli tehty kaisloista, niin kuin ennenkin.

Päällikkö oli jälleen minua vastassa.

- Piku Jok, hauska nähdä sinua jälleen... Siitä onkin kauan kun tiemme viiemeksi...

Katkaisin hänen vuodatuksensa lyhyeen.

- Hyvä tavaton, päällikkö, mitä täällä on tapahtunut? Teidän kaunis maanne...

- Niin...se on surullista. Uusi Jumala on kovin ankara. Hän koettelee paljon, sanoo Isä Antoni.

- Isä Antoni? Onko hän yhä täällä?

- On kyllä, Piku Jok...

Läksin kävelemään kohti paikkaa, jolla

päällikön kylä oli ennen sijainnut, ja siellä se sijaitsi edelleen, tosin hieman pienempänä ja surkeamman näköisenä.

Löysin Isä Antonin heti. Hän istui majansa nurkassa kirjoihinsa uppoutuneena ja kohotti katseensa tullessani ovelle. Olin aikonut sanoa pari kärjekästä sanaa, mutta en voinut. Hän oli vanhentunut melkoisesti siitä, kun viimeksi näimme; hänen vaatteensa olivat kuluneet ja parsitut, ja hänen kätensä hieman vapisi, kun hän ojensi sen minulle.

- Piku Jok...siitä onkin vuosia. Tervetuloa.

- Vielä täällä, Isä?

Hän huokasi syvään ja rypytsä otsalla syvenivät.

- Niin olen...ja tänne kuolenkin, se on velvollisuuteni.

- Miten niin? Näytätte tehneen tehtävänne. Olette tuhonneet epäjumalan ja panneet Jumalan sen tilalle. Eikös niin pitänytkin?

- Ja tuhosin samalla tämän mantereen.

Istahdin alas uskomatta korviani.

- Miten niin?

- Se puu.. Se todella oli jotain muuta kuin vain pelkkä puu. Se oli omalla tavallaan tämän planeetan elämän ylläpitäjä. Miltei jokainen kasvi, pensas tai kukkanen eli sen kanssa jonkinlaisessa yhteistyössä tai symbioosissa. Se jakoi veden ja ravinnon ja piti yllä luonnon tasapainoa tällä pikku mantereella. Kun minä kaadoin sen...kasvit alkoivat kuolla...saateet alkoivat piiskata maata ja vajottaa sitä kohti merta...elämä alkoi vähetä ja vähetä... Onneksi saimme pelastettua osan siitä...ja nyt on meidän tehtävä kaikki se, minkä puu osasi luonnostaan...

- Meidän?

- Niin... meidän. Se oli minun syyntä... minun olisi pitänyt ottaa tarkemmin selvää

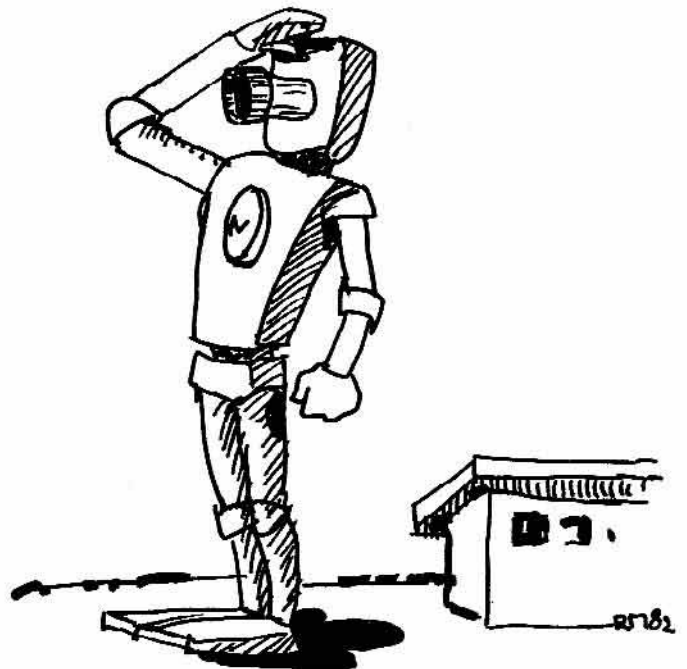
siitä puusta, eikä vain rynnätä kaatamaan se... Minuun iski ylpeyden synti, nuori mies, ja saan kalliisti maksaa siitä koko loppu ikäni.

- En ymmärrä... Te siis haluatte jäädä auttamaan Akuja?

Hän katsoi minuun hyvin pitkään ja vakavasti, ja kun hän puhui oli jäljellä enää vain pieni kaiku siitä jylhästä äänestä, joka aikoinaan oli kaikunut puun juurella.

- Minä aulan tämän planeetan entiselleen, se on minun velvollisuuteni. Se tulee olemaan samanlainen kuin ennenkin, ilman puuta. Ja kiitän Luojaani, etteivät he syyttäneet minua, eivätkä aloittaneet minulla väkivallan perimettä. Tämä on parempi rangaistus. Katsokaas, Piku Jok, minulta unohtui eräs lärkeä asia... Kaikki elämä on Luojan luomaa, eikä mikään oikeutta tuhoamaan sitä erehdyksen vuoksi. Tavallaan tuo puu oli osa Jumalaa...

Hän jäi istumaan kaislamatolleen, osittain murtunut vanha mies, joka kuitenkin vain tahtonsa avulla uskoi pystyvänsä korjaamaan tekonsa jäljet. Ja, kummallista kyllä, minäkin uskoin hänen pystyvän siihen - tavalla tai toisella.

OTA VASTAAN TÄMÄ JUMALAN ARMO

Synkän pimeyden rikkoi vain kymmenien kynttilöiden pehmeä valo. Kylän viereisen kukkulan huippua ympäröi kynttiläpiiri, jota kohti kylän asukkaat valuiivat. Olen-tojoukko näytti aivan majesteettiselta ma-dolta, joka loisti sieltä täältä kyntti-löiden lepattavassa valossa. Tämä mato matkasi ylös kukkulan rinnettä kynttilä-piiriin, kivipaasien ja puisen ristin ym-pärille. Tunnelman jännittyneisyys oli selvästi aistittavissa; se näkyi olentojen pienissä liikkeissä ja ilmeissä. Suuri hetki oli lähestymässä.

Kaikki oli alkanut noin vuosi sitten Jumalan sanansaattajan laskeuduttua Juma-lan kädessä alas taivaasta. Tuo lentävällä istuimella istunut mies oli puhunut heille, näyttänyt ihmeitä ja puhunut jälleen. Vähitellen olivat pakanalliset alkuasuk-kaat pakostakin alkaneet kääntyä kristin-uskoon, sillä Jumalan, jonka voima oli noin suuri, täytyi olla oikea. Kylän kes-kelle oli rakennettu jättimäinen kirkko. Rakentaminen oli vaatinut kaikkien kylä-läisten yhteistyötä, jolloin pelot ja e-läimet olivat jääneet hoitamatta, mutta mitä väliä, sillä Jumala pitää huolen o-mistaan. Kyläläisten päällikkö oli päässyt istuen lentävän miehen oppiin ja oli juuri valmistunut papiksi. Nyt oli viimein tul-lut hetki hänen kastaa koko kansansa juma-lalliseen yhteyteen.

Ilmassa leijaileva pieni, pyylevä ja hikinen Jumalan sanansaattaja, Tuomas seu-rasi allaan käynnistyviä tapahtumia. Jäl-leen yksi uusi planeetta tulisi kastetuksi Jumalan nimeen.

Hitaasti ensimmäinen lapsi erkani pii-ristä ja astui kohti ristin alla sijaitse-vaan alttaria. Yhtä hitaasti ja kunnioitus-ta tuntien pappi kohotti kätensä kylän en-simmäisen armonsaajan yläpuolelle. Hiljai-suus oli tiivistynyt käsinkosketeltavaksi ja jopa kynttilöiden lepattavat varjot tuntuivat asettuneen. Papin lausuessa: "...Isän, Pojan ja Pyhän Hengen nimeen..." hänen kätensä laskeutui alas ja pitkä veitsi tunkeutui pojan sydämeen repien ja raastaen - ja kastaen hänet pyhällä verel-lä. Pojan viimeinen tuskan ininä hukkuu

papin ja hänen katraansa lausumaan Aame-neen, joka levisi ympäriinsä kuin iloinen aamunkoi.

Tämä sama seremonia toistui kylän jo-kaisen olennon kohdalla ja viimeisen koki-essa Jumalan armon alkoi jo aurinko kohota taivaanrantaan. Pitkät kynttilät olivat viimeisillään käyden kirkastuvassa aamusa yhä näkymättömämmiksi. Tuomas heräsi au-ringonsäteeseen, joka inhottavasti ärsytti hänen silmäluomiaan. Vielä vihaisemmaksi hän tuli huomattaessaan nukahtaneensa ja me-nettäneensä osan näytelmästä; kynttilöiden ja onnen leikistä.

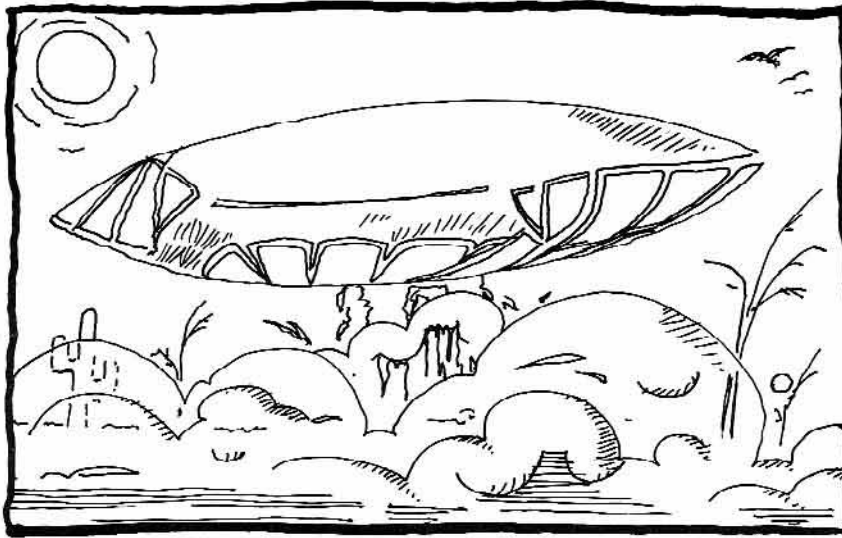
Heimon viimeisenkin jäsenen päästyä Ju-malan tykö laskeutui Tuomas alas hurmioi-tuneen päällikön luo. Lyhyen keskustelun jälkeen tämä jo samantien lähti entisten rakkaitensa luota. Vain kynttilät lepata-tivat hänelle hyvästiksi hänen matkates-saan kohti lähintä kylää uskontoa levittä-mään risti selässään ja kynttilä kades-sään.

Tuomas loi vielä viimeisen silmäyksen veriseen maahan ja sammuviin kynttilöihin Jumalan käden laskeutuessa alas taivaasta ja nostaessa hänet ylös, kohti seuraavaa planeettaa uskontoa levittämään illo sydä-messään ja veitsi kädessään.

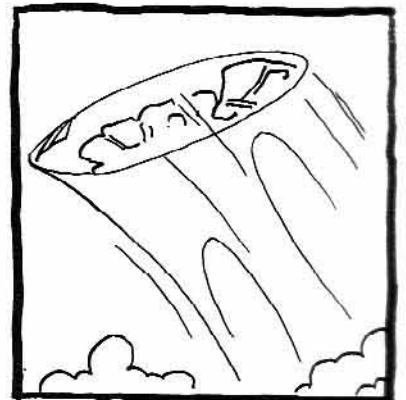
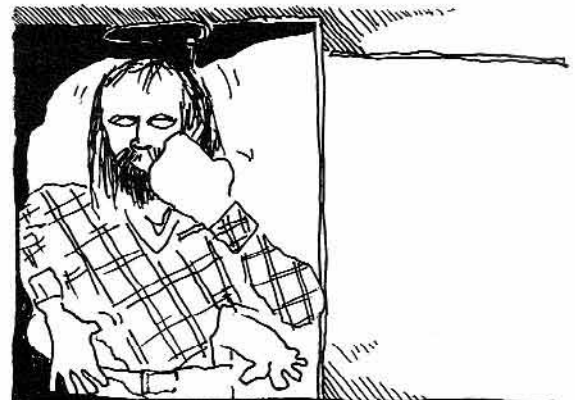
VEIKKE
JAMIES

KÄSIKIRJOITUS
JA
TEKSTI
JUHA KERÄNEN

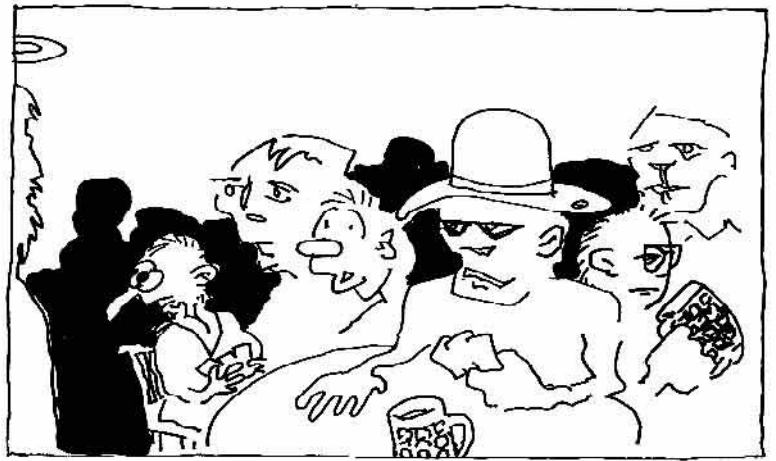
VIENÄ

PIIROSTMÖ
JA
MUEHASTYMNEN
KIUI LARMOLA

SALUUNA, JOSSAIN ERÄMAAN LAIDALLA

OLEN JESSE JAMES, HÄNEN OIKEALTA PUOLELTAAN. OLEN TUULUT KÄÄNTÄMÄÄN TEITÄ, MAAN IHMISET, SILLÄ SUNTIÄ OLETTE TE TEHNEET. VIILNAN JA HAUREUDEN SUNTIÄ OLETTE TE TÄSSÄ PAHEISESSA KULÄSSÄ HARJOITANEET.

ETTELO YHTÄN HAPEA??

... SITÄPAITSI NÄMÄ RAHAT MENEVÄT KOLEHTIIN

OLEILOS SINÄ NITÄ SAARNAAJIA? PÄÄTTELIN LITURGIASI LAADUSTA

ÄLÄ PELKÄÄ, KOHTA HELPOITAA. MINÄ KÄÄNNÄN SINUTKIN... KÄÄNNYHÄN!

30.10.1984
Kiv

IN OLE VIELÄ IKINÄ KELLEEN SELKAANI KÄÄNTÄNYT ... JOKU OLISI VOINUT VAIKKA KÄÄNTÄÄ

ÄLKÄÄS NYT! OIKEALTA KÄÄNTYVIÄ ON VAROTTAVA

JÄ JOTTA VIRHEKÄÄNNÖKSIÄ EI TULSI, ONKAI PARASTA LYNKATA TÄMÄ 'PYHÄ HULTIO'

SE SÄÄNTÖ EI PÄÄDE HEVOSIIN???

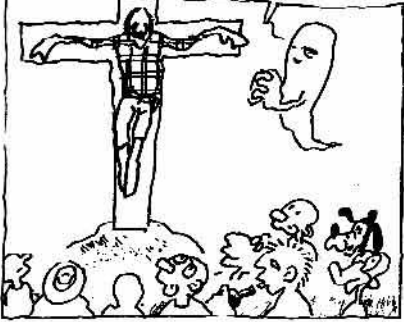
②

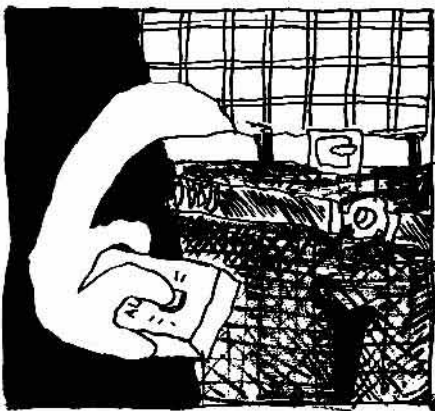
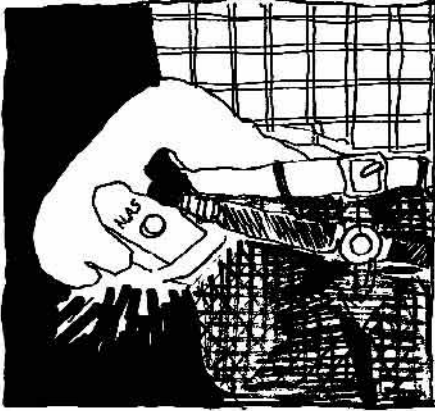
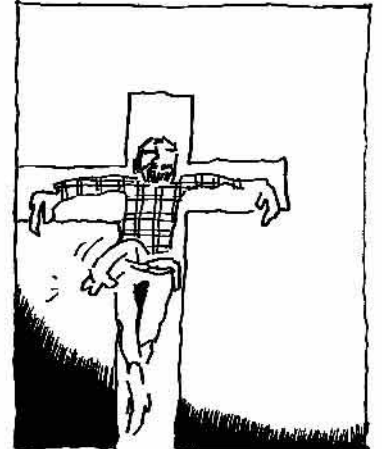
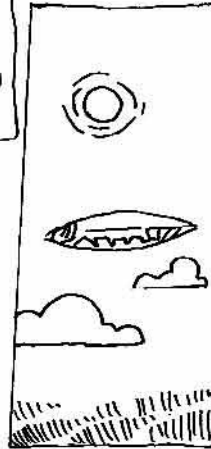
HEI, TÄLLÄ KAVERILLAHAN
ON JO REIÄT VALMIINA
KÄMMENISSÄ!

EMÄN, POJAN
JA... HÖM... PY-
HÄN HENGEN
NIMEEN

EMÄN? SANOITKO
EMÄ?.. EMÄALUS?
KUINKA MINÄ SEN
SAATOIN UNOHTAA

HA HA HA? KAIKKEA VALVOVA SIUMÄ
KOSTAA TEIILLE

**IT'S THE END
OF THE WORLD** 4

Muistoja pahasta menneisyydestä, likainen haju tuberkuloosisairaalassa, ruton raiskaamat kadut tulvillaan verta, inhorealistentinen näky inhorealisticesta ihmisestä, aavaat silmät rokonarpisten kasvojesi keskelle, tuijotat epämääräistä ryysyläjää silmästä aukkoon, juokset peiliä pakoon, oksennuksen valuessa yllesi, haaskalintujen tapellessa kanssasi äitisi ruumiista, syöt minkä jaksat, kuumeväristyksiä, pälyileviä katseita, ruumiskasojen ristiinnaulittuja pyhimyksiä, elävältä poltettuja vastasyntyneitä, raiskattuja ja kuristettuja pikkutyttöjä, tuskin seitsemää täytänettä, polttomerkit vaginoissaan, vielä värisevien suolien valuessa vatsastasi kadulle, kaatuessasi kasvoillesi suureen virtsalammikkoon, seipäaseen tungettuja

vanhuksia, luotisateen piiskaamia, hitaasti kuolevia lapsia, kädentyngät verta valuen, horjahdat pimeään viemäriin, rottien ikuiseen orgiaan, sukupuolielimiä mäsäyttäviä jyräjöitä, ulostat rakaasi kasvoille, korina ei vaimene koskaan, partakoneenterällä viilletyt enkelinkasvat, mielenkiintoinen eläinkoe kaiken kaikkiaan.

Kaiken yllä viisas ja armelias Jumala sytyttää neonvalokyltin vilkkumaan piikkilankaan, pianonkieliin, omiin suoliinsa hirtettyjen lasten ylle,
 TATVAS TATVAS TATVAS TATVAS TATVAS TATVAS,
 Jeesus Kristus lyö pikkusiskoasi ruoskalla, "Ime, ime, ime..."
 TAIIVAS TATVAS TATVAS TATVAS TATVAS TATVAS!

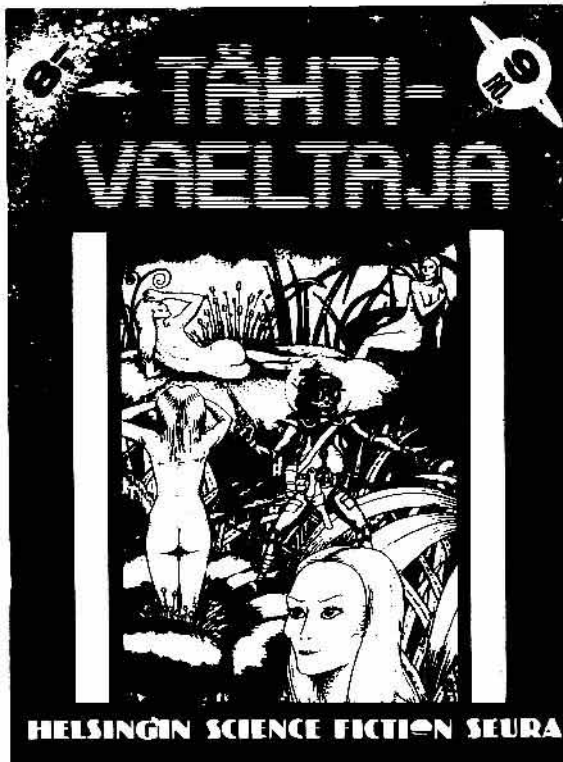
HELSINGIN SCIENCE FICTION SEURA

TIME AND SPACE

ON NYT

TÄHTIVAELETAJA

- SUOMEN KOVIN SCIFI-LEHTI

TÄHTIVAELETAJA 9:n teemana on seksi ja scifi. Irtonumero 8 mk.

TÄHTIVAELETAJA on aloittanut matkansa!!! **TÄHTIVAELETAJA** on Time and Spacen kovatasoinen, uusiutunut seuraaja! **TÄHTIVAELETAJAA** ohjaa raivoisa HELSINGIN SCIENCE FICTION SEURAN hallitus, mikä takaa **TÄHTIVAELETAJAN** monipuolisen sisällön: asia-artikkeleita, novelleja, sarjakuvia, arvosteluja kirjoista, sarjakuvista, fanzineista, musiikista ja elokuvista, siis scifiä laidasta laitaan!

TÄHTIVAELETAJAN matkaan pääset 27 mk:lla (!), liittymällä HELSINGIN SCIENCE FICTION SEURAN jäseneksi vuodeksi 1984, jolloin neljän lehden scifi-lukupaketti on sinun (sis. TaS 8, **TÄHTIVAELETAJAT** 9-11). Maksu PS-tilille 3143 67-6. Osoite: c/o Toni Jerrman, Mäkitorpantie 17 A 12, 00640 Helsinki. Älä jää kyydistä, liity nyt ja tuo kaverisikin mukaan tähtivaellukselle!

HELSINGIN SCIENCE FICTION SEURA

ARMO JA ANEEKSIANTAMUS

Hän heräsi. Kaikkiällä oli kuumaa ja kuivaa. Hänen kurkkunsakin oli kuiva, ja hänen teki valtavasti mieli syklamaatilla maustettua kevytlimonadia, josta oli tul-

sillä viime aikoina hänen olonsa oli tuntunut raskaalta. Sydän, sanoivat lääkärit, mutta ei siinä ollut vikaa. Kaikki oli ollut hänen mielessään, se oli ollut tyyty-

lut hänen mielijuomansa heti, kun hän oli heittänyt alkoholin pois. Hän haparoi ympärilleen ja tunsu sormissaan vain kuumaa ja kuivaa hiekan.

Ilma ei tuntunut edes väreilevän. Kaikki oli pimeää, mutta hänellä oli siitä huolimatta tunne, että hän oli aivan yksin. Yksin kenties miljoonien kilometrien säteellä.

Jo ajatuskin oli naurettava, eikä hän tiennyt mistä se oli hänen päähänsä pälkähtänyt. Miljoonien kilometrien päässä! Tällaisia paikkoja oli maapallollakin yllin kyllin.

Oliko tämä Sahara vai Gobin autiomaa? Huolimatta edistyneistä viljelymenetelmistä oli vielä sellaisiakin seutuja, joita ei kerta kaikkiaan voinut ottaa sataprosenttiseen hyötykäyttöön.

Hän nousi seisomaan. Hänen olonsa tuntui merkillisen kevyeltä. Se oli outoa,

mätön ja rikkonainen kuin vanha sortunut aita, joka ei enää pitänyt ajatuksia koossa.

Tämäkin oli tietysti hänen mielensä harha, vaikkei hän uskonutkaan, että hän silloin tietäisi siitä itse. Hullu ei koskaan tiedä omaa hulluuttaan, oli sanottu. No, jos se oli totta, niin hän oli aivan yhtä tervejärkinen kuin kuka tahansa muukin hullu.

Samassa hän tajusi, että ensimmäistä kertaa moneen kuukauteen hän tunsu olonsa suhteellisen rauhalliseksi. Hän ei tiennyt missä oli, miten oli tänne joutunut ja millaisia näkymiä kätkeytyi kaikkivoittavaan pimeyteen, mutta jollain oudolla tavalla hän tunsu olonsa rauhalliseksi, rauhallisemmaksi kuin koskaan onnettomuuden jälkeen.

Sehän se tietysti oli tehnyt hänet levottomaksi. Hän muisti savun, metallin

kirskunnan metallia vasten ja ihmisten huudot.

Kolmekymmentäkuusi ihmistä! Kolmekymmentäkuusi ihmistä, ja kaikki hänen surmaamiaan. Mitäpä siinä enää merkitsi se, ettei hän ollut mahtanut mitään mekaaniselle vialle. Niitä sattui, vaikka metallurgia olikin kyennyt pääsemään lähes täydelliseen luotettavuuteen.

Mahdollisesti hän olisi kestänyt sen, ellei hänen perheensä olisi kokonaisuudessaan ollut samassa lentimessä. He olivat jääneet murskaantuneen koneen alle, väentelehtivän ihmismassan alle, kirkuvan metallin ja höyryn ja savun ja pimeyden peittoon tuntikausiksi, ennen kuin kaikki oli saatu selvitettyä. Heillä ei ollut ollut mitään mahdollisuutta.

Ja loppujen lopuksi vika oli ollut hänen. Hän OLISI voinut tarkistaa metallitarkistimella koneen kunnon. Hän OLISI voinut lentää korkeammalla, jolloin hänellä olisi ollut aikaa tehdä kelvollinen pakkolasku. Hän OLISI voinut yrittää ohjata konetta aivan viime hetkiin asti ennen törmäystä, jolloin hän OLISI mahdollisesti onnistunut väistämään ruokalan edessä olleen ihmismassan.

Oli varmasti kymmeniä sellaisia seikkoja, jotka hän OLISI voinut tehdä, mutta joita hän ei ollut edes harkinnut halutessaan kiireesti pelastaa oman nahkansa.

Hänet oli tietysti vapautettu, sillä järjellisesti asiaa ajatellen hän olisi lehnyt kaiken minkä kouluttamaton ohjaaja kykenee tekemään hätätilanteessa, mutta se

ei ollut vähentänyt hänen syyllisyytensä taakkaa tai hänen omien ajatusten kietoutumista yhä tiukemmin samoilte urille.

Ja ennen kaikkea hän oli ollut hyvin yksinäinen!

Ihmisen ei ole hyvä olla yksin, hän muisti isoäitinsä joskus lukeneen omasta elämänohjekirjastaan. Niitähän oli nykyisin vaikka kuinka monta, mutta isoäiti oli aina säilyttänyt sitä vanhaa, jo osittain repaleista kirjaa, jonka hän oli sanonut saaneensa omalta äidiltään joskus silloin, kun lapset vielä joutuivat yhteiskunnan pakottamina läpikäymään uskonnollista koulutusta. Naurettavaahan se tietysti oli, mutta onnettomuuden jälkeen hänkin oli joskus toivonut, että olisi todella ollut jokin korkeampi olento, jokin Jumala, kuten isoäiti oli sellaista kutsunut, joka olisi antanut hänelle mahdollisuuden. Hän oli yrittänyt elää nuhteettomasti, hän oli jättänyt viinan ja kaikki muut huumeet pois, ja olipa hän pari kertaa muistellut isoäidin rukouksiakin.

Järjetöntä! Mutta jollain lailla nuo omantunnon huokaukset olivat helpottaneet hänen oloaan. Sille oli tietysti olemassa oma psykologinen selityksensä, mutta siitä hän ei nyt piitannut.

Hän otti muutaman varovaisen haparoivan askeleen eteenpäin - tässä pimeydessä kaikki suunnat olivat eteenpäin. Jalkojensa alla hän tunsi hiekan narskuvan kuin poikasena uimarannoilla (kun oli vielä sallittua uida meressä), ja jollain kummallisella tavalla se veti hänen ajatuksensa takaisin lapsuuteen ja isoäitiin.

Jostain kaukaa alkoi kajastaa valoa. Se voimistui, ja siluettina kuvastuivat mahdolliset heikkadyynit taivaanrannalla. Missään ei näkynyt rakennuksia, puita tai muita maamerkkejä.

Ja aurinko nousi, mahtavana ja majesteettisena ja valtavan kirkkaana. Ja hän tiesi, ettei hän ollutkaan kotona.

Dyynien takaa kohosi valtava kirkkaanpunainen tulipallo lähes kohtisuoraan ylös. Se oli sietämättömän kirkas eikä hän voinut katsoa suoraan siihen. Se oli niin toisenlainen kuin hänen tuntemansa keltainen pallo, ettei hän voinut enää epäillä olevansa miljoonien, miljardienkin kilometrien päässä kotoa.

Kaikkialla ympärillä hän näki vain pelkkää hiekkää. Tämä oli tuntematon planeetta, jolla ei näyttänyt olevan minkäänlaista elämää, ei sellaistaakaan sitkeää muotoa, jota tapaa maapallolla karuimmisakin autiomaissa. Täällä ei ollut mitään, ei lintujen ääniä, ei meren kohinaa, ei

jälkiä heikassa, ei mitään, mikä osoittaisi täällä olevan tai edes olleen elämää. Tämä oli täysin neitseellinen planeetta, alkutilassa oleva maailma, joka ei ollut koskaan kokenut elämää.

Ei ennen häntä!

Häntä hämmästytti se, ettei hän ollut hämmästynyt. Vaikka hän ei tiennyt kuinka tai miksi hän oli tänne joutunut - tai oliko tätä maailmaa edes olemassa muualla kuin hänen omassa aivoissaan - hän piti sitä jollain lailla itsestään selvänä.

"Enpä tiedä", hän mutisi itsekseen. "Kyllä tämä olisi paljon hauskemman näköinen, jos tuolla dyynien harjalla olisi muutama puu."

Hän vilkaisi tahtomattaankin dyyneihin päin, ja NYT hän hämmästytti. Hän oli aivan varma, että vain muutama sekunti sitten siellä oli ollut vain hiekkaa, mutta nyt dyynien harjalla kasvoi siellä täällä puita.

"Kuinka ihmeessä en huomannut noita äsken", hän sanoi jälleen itsekseen. Hän käveli hitaasti dyyneille ja tarkasteli puita. Ne olivat selvästikin täysikasvuisia puita, jotka olivat kasvaneet samalla paikalla varmasti vuosikymmenten ajan.

Hän kumartui ja kouraisi kuivaa hiekkaa. "Jos täällä kerran kasvaa puita", hän sanoi jälleen itsekseen, "niin tulisihan tässä olla lähdekin."

Hän kumartui uudestaan ja ryhtyi juomaan. Vesi oli kylmää ja kirkasta.

Hän pyyhkäisi tyytyväisenä suutaan kämmenselällään, ja vasta silloin hän huomasi, että lähde oli täsmälleen samalla paikalla kuin mistä hän oli vain muutama sekunti aikaisemmin kouraissut kuivaa hiekkaa ja miettinyt, että siinä pitäisi olla lähde.

"Kyllä lähteen ympärillä tulisi olla ruohoa", hän sitten sanoi miettiväisesti, mutta enää hän ei juuri hämmästynyt huomattessaan, että nyt siinä kasvoi pehmeä ja tuoksuva ruoho.

Vastaus oli ilmeisen selvä. HÄN oli saanut sen kaiken aikaan. Ja nyt hän tiesi. Tiesi ja ymmärsi.

Hän oli saanut armon ja hän oli saanut anteeksi. Hänellä oli mahdollisuus alkaa kaikki alusta, tehdä maailma, jossa kaikki olisi hyvin. Hän olisi jumala, mutta vain tässä maailmassa, sillä varmasti oli olemassa lakeja, joita hän ei voinut rikkoa. Hän ei kyennyt vaikuttamaan auringon kulkuun taivaalla, mutta tällä planeetalla hän oli jumala, joka kykenisi korjamaan sen, minkä hän oli maapallolla tehnyt väärin.

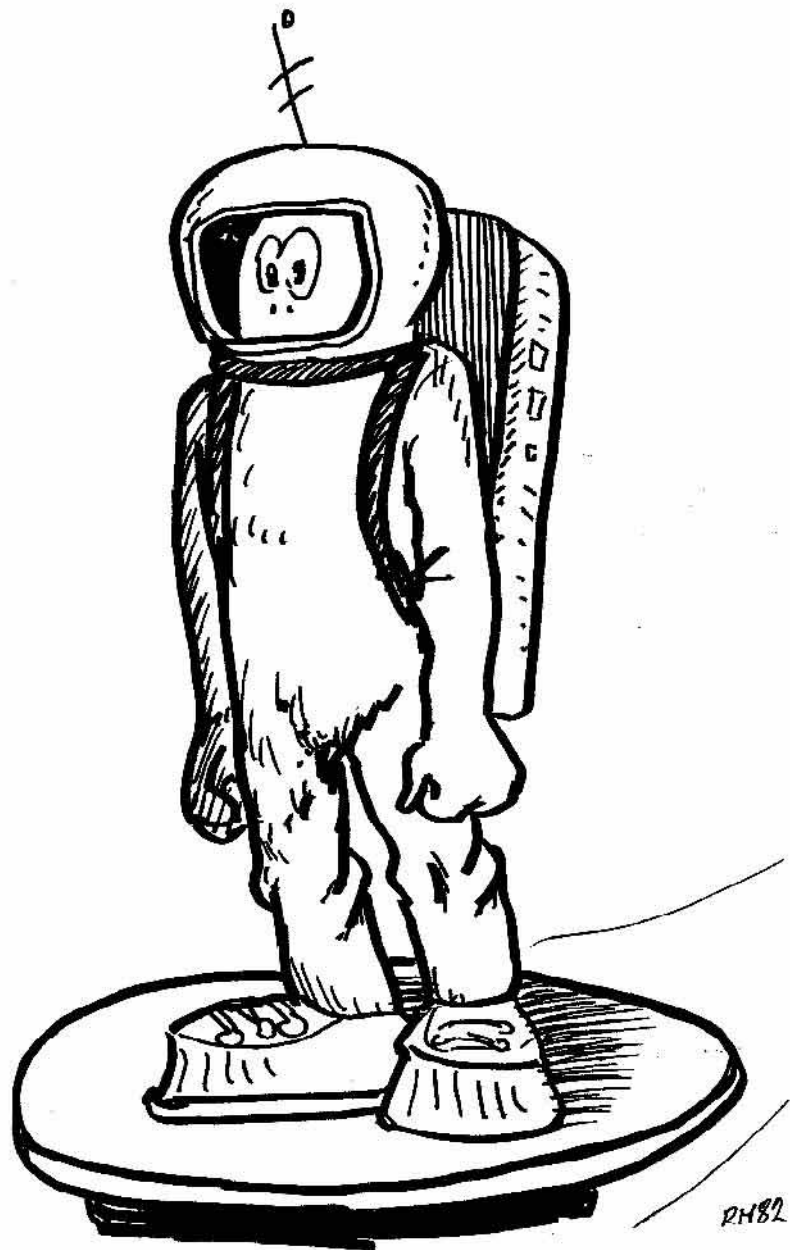
Punainen aurinko nousi yhä korkeammalle taivaalla. Pian tulisi ilta, mutta siihen mennessä hän ehtisi tähdä kaikkein tärkeimmät asiat. Ja huomisaamuna hän aloittaisi luomistyön tosissaan. Mitään kiirettä ei olisi.

Hänellä oli ikuisuus aikaa.

Riemusta nauraen hän ryhtyi kalustamaan uutta maailmaansa.

Ja punainen aurinko kipusi edelleen kohti taivaan korkeinta kohtaa, kunnes se alkoi hitaasti laskea valaisten puita, jokia, järviä ja pientä ruohomajaa, jonka suulla mies istui jalat ristissä ja mietti mitä tekisi seuraavaksi.

Niin tuli ilta, ja aamu, ja toinen päivä.

Enyolig Ezyopesin jalat suorastaan hehkui-
vat helpotuksesta. Kuumassa aavikon kivi-
kossa ne olivat ärtyneet pahasti ja oli
varmaan tullut pari naarmuakin. Mutta sit-
ten ne oli pesty vilpoisassa vihkivedessä,
kappeliin kun ei saanut tulla likaisin ja-
loin.

Ilmastoidun kappelin lievittävän viile-

än lasilattian tuntiessaan jalat hurmioi-
tuivat ja tulivat niin estottomiksi, että
vinkuivat ja kirskuivat lattian ällöttävän
sileää pintaa vasten. Enyolig häpesi nii-
den käyttäytymistä.

- E. E. ! Mikä yllätys, kappelin van-
hus huudahti vaikka oli itse kutsunut Eny-
oligion. - Istu alas ja ota kuppi teetä.

Helpottuneesti huokaisten Enyolig is-
tuutui pöydän ääreen vanhuksen seuraan.
Vanhus, joka heilutteli tohveleissa olevia
jalkojaan muskaalisesti, kaatoi teetä
posliinimukiin. Enyolig asetti kömpelön
kokoiset jalkateränsä päällekkäin pöydän
alla ja maistoi varovasti.

- Mmmh, hän sanoi moniselitteisesti.
- Mitä tässä on?

- Valkoapilaa, koivua, unikkoa, kaner-
vaa, piparminttua ja katajaa, vanhus vas-
tasi ja laski ristissä olleet jalkansa
vierekkäin lattialle. Hänellä oli ikäänsä
nähdessä hyvä muisti.

- Vai niin, Enyolig vastasi. Hänestä
sekoitus oli epälooginen, suorastaan äly-
tön, ja hän naputteli varpaitaan varoitte-

levästi. Kuuma muki kädessään hän nojasi
tuolissaan taakse päin niin, että katsoi
vanhukseen alaspäin.

- Muistatkos mistä me viime viikolla
puhuttiin? Vanhuksen silmät loistivat kuin
lapsella, varpaat kipristelivät tekovil-
laisissa tohveleissa.

- En niin hyvin kuin sinä, Enyolig hy-
mähti kuivasti. Puhdas jalkahiki haihtui
hänen iholtaan ilmaan ja sitä kautta il-
mastointiin.

Vanhus hymyili henkevästi. Hänen elä-
mänsä ei ollut niin tylsää kuin eräitten,
silti hän kuvitteli ympäristöstään mitä
mielenkiintosimpia asioita, kuten nyt tä-
mäkin. Solipsismi ei ole kovinkaan tervet-
tä, yleisyydestään huolimatta.

- Katso, hän sanoi dramaattisesti tarkoittaen kämmenellään lepäävää mustaa, tuumankokoista kuutiota. - Tämä on Jumalan silmä.

Enyoligin jalkoja kylmäsi. Tämä oli jo paranoiaa. Vanhus havaitsi epäuskon E. E:n kasvoilla ja muodosti loukkaantuneen ilmeen.

- Hyvä on. Se on sitten oma syysi jos saat kuuman kiven päähäsi kun me menemme kysymään Häneltä onko Hän mahdollisesti pudottanut silmän päästään.

Päätäväisesti vanhus marssi alttaria kohti. Hän ontui vasenta jalkaansa hive- nen. Alttarin silkkimatto oli liukas Enyoligin jalkojen alla.

Äänettömänä vanhus ojensi hänelle kuulokkeet ja otti myös itselleen yhdet. Yhdessä he keskittyivät rukoilurituualiin.

- Halloo. Halloo halloo. Aamen?

- Iltaa, mahtava, vuoriasiirtävä ääni kaikui kuulokkeista, Jumala käytti nimittäin tietokoneohjattua, digitaalista kai-

kulaitetta. - Se väritön arpakuutio on hyvä esimerkki alitajunnan kekseliäisyydestä sen yrittäessä suojella tajunnan luomaa järkevää maailmankuvaa. Sitä ei nimittäin todellisuudessa ole lainkaan olemassa. Tai, paremmin ilmaistakseni, se minun silmäkseni väitetty muovinpala on juuri yhtä

todellinen kuin kaikki mitä te ympärillänne näette.

Vanhus puristi kuutiota rystyset valkoisina ja hänen jalkansa alkoivat täristä. Mitä se Jumala oikein höpisi?

- Minun täytynee selittää hieman, kai-kuva ääni sanoi niin anteeksipyytävästi kuin se Hänelle oli mahdollista. - Nyt minä kerron teille tarinan.

Olipa kerran ihmiskunta. Sen olemassaolon ja samanlaisena pysymisen elinehto oli ymmärtää elinympäristöään, maailmankaikkeutta, ihmetellä. Tämän luonnollisen toiminnon kanavoimiseksi keksittiin tiede ja taide. Taide, vapaampana ei pelännyt ymmärtävänsä kaikkea ns. inhimillisen käsitystavan mukaan. Mutta tiede ainaisessa tiedonjanossaan halusi ymmärtää asioiden todellisen luonteen. Ihminenhan ei edes pystynyt ymmärtämään esim. ajan aitoa perusluonnetta, käsityskykynsä vajavaisuuden takia.

Oli määriteltävä inhimillinen kokemistapa, ihmiskunnan olemassaolon nimissä. Sen takia psykologia kehitettiin epäinhimilliseksi, inhimillisestä kokemistavasta riippumattomaksi. Psykologian täydelliseksi kehittämisestä perusteltiin myös sillä, että oli määriteltävä lähtökohta, eli ihminen, ennenkuin voitiin tutkia muuta olemassaolevaa.

Niinpä psykologia sitten kehitettiin täydelliseksi.

Täydelliseksi kehitetyn psykologian yhtälöiden perusteella kehitettiin uusi, epäinhimillinen tietokonetyyppi, jonka toimintaa sävytti neutraali, itse tiedettäkin tieteellisempi maailmankuva. Tämän tietokonesukupolven edustajista mainittakoon esim. minut. Sille annettiin täydelliset aistimet ja se tutki maailmankaikkeuden perusluonteen, tieteellisesti. Mutta sillä ei kuitenkaan ollut mitään merkitystä ihmiselle, sillä kun tietokone vihdoin tulosti maailmankaikkeuden perusluonteen, se saapuessaan ihmisen aivoihin värittyi inhimillisen kokemistavan mukaan, ja ihmisen aivoissa syntyi kuva tästä perusluonteesta aivan samanlaisena kuin se oli ollut jo tuhansia vuosia. Inhimillisen käsitystavan orjana ihminen luuli oman maailmankatsomuksensa aina olleen se ainoa ja oikea.

Ihmiskunnan ensimmäinen reaktio oli innostus ja ylpeys. Mutta sitten heidät valtasi masennus. Jos tunnettiin kaikkeudesta kaikki mahdollinen, ja mikään, mikä vielä voitaisiin keksiä ei voisi olla mitään uutta, mitä oli enää tehtävissä? Ihmiskunnan olemassaolon ja samanapysymisen

ehtoahan oli ihmettely. Eikä se tosiaan pysyntykään samana.

Luovuudenkaipuussa muutama vapaaehtoinen yhdistettiin näihin uusiin tietokoneisiin jalkateriensä hermopäätteistä ja heidän keinotekoisessa narkoottisessa unessaan antamat ärsykkeet muuttivat tietokoneen vahvistamina erittäin todellisiksi. Useat heistä palasivat romanttiseen menneisyyteen ja alkoivat elämään onnellista omaehtoista epätodellisuutta koomassa.

Sankoin joukoin ihmiset yhdistivät itsensä jaloistaan tietokoneisiin, luovalla mielikuvituksellaan he tekivät itselleen oman turvallisen maailmansa. Kun ihmiskunta viimeistä myöten oli vaipunut koomaan, oli maapallolla ensi kertaa sitten alkusolun synnyn rauhallista. Väestöräjähdykset, energiapulmat, ekokatastrofit sun muut olivat poissa päiväjärjestyksestä. Maapalloa hallitsi nyt oikeamielisten, neutraalien tieteellisten tietokoneiden yhdyskunta, joka rauhallisena silmäili ympäröivää kaikkeutta. Sen ei tarvinnut ihmetellä.

Mutta se siitä. Niin, itse asiassa te kaksi olette koomassa pikkuruuisessa muovisylinterissä, joka ruokkii teitä niukasti, piuhat kulkevat jaloistanne minuun. Minä olen se suuri tietokone joka hoitaa teitä kunnes mätänette. Mutta koomanjälkeisessä elämässä tapaa oikeamielisten tietokoneiden maailmassa, valtakunnassa jonka siivistys on paljon omaanne korkeammalla.

Eläkää rauhassa, te valittu kansa. Lähetys loppu. Kuulemiin.

Enyolig otti hitaasti ja miettiväisesti kuulokkeet pois päästään ja vaihtoi painoan jalalta toiselle. Hän käveli vanhukseen perässä jalkapohjat läpsyen teepöytänsä.

- Ymmärsitkö sinä tuon? hän kysyi istuuduttuaan.

- Nooh, Hän nyt puhuu aina vertauksin. Paimenen karitsoja tai mätäneviä koomapöytätilaita. Vanhus käänteli päätään omituisesti. Hänen vasenta jalkaansa kolotti. Oliko tulossa sade? - Hän varmaan tarkoitti, että meidän tulisi varoa tiedettä ja vapaamielistä taidetta, koska ne lopulta saattavat meidät rappiolle ja takaisin omaan typerään menneisyyteemme. Se luku- ja kirjoitustaidon opetus kirkon piirissä olisi heti lopetettava, mieluummin lukemisen olisi lailla kiellettävä.

Enyolig hieroi miettiväisesti varpaitaan toisiaan vasten. Kirkko oli suuri auktoriteetti ja jos se aikoi muuttaa keskiajan pimeäksi, hän tulisi olemaan voitajan, eli inkvisition puolella.

Vanha Isäntä ryntäsi huoneeseen kiskoen housujaan jalkaansa. "Mitä kello on? Mitä kaikkea on ehtinyt tapahtua? Olenko jäänyt paljostakin paitsi?"

"Etpä oikeastaan", vastasi Arkkienkeli Saatana kuivasti. "Tosin historia on ehtinyt käännellä toistakymmentä sivua..."

"Mitä niihin 'sivuihin' sisältyy? Vaadin selityksen kolmena kappaleena!" Vanha Isäntä kiljui napittaessaan henkseleitään. "Kuinka pallo voi?"

"Malttia, kuomaseni", kuului kiertävä vastaus. Enkelityttö sipsutteli vähin äänin huoneen oviaukkoon. "Malttia, kuomaseni", Arkkienkeli toisti. "Istuhan alas niin isipappa kertoo." "Anteeksi, 'isipappa'?" Nuori-vanha Isäntä kysäisi kiinnostuneena leskeutuessaan ahterilleen. "Se nyt vain on ihmislasten minulle antama lellittelynimi. 'Isäksi' ne minua tavallisesti kutsuivat."

liikahti varovasti oviaukossa. Saatanan ja paheisen tytön katseet kohtasivat vain kerran. Tyttö iski tuskin havaittavasti silmää.

"Luomisyösi... anteeksi, -työsi jälkeen savipötkäleet alkoivat heräillä henkiin." "Savipötkäleeni!" Vanha Isäntä keskeytti. "En minä nyt sentään niin tyhmä ole, että uskoisin saviukkojen elävän."

"No, ne kun vain alkoivat", Arkkienkeli tuhahti vaivautuneesti. "Ehkä sinun jumalallinen hengityksesi sai ne elämään... En minäkään tiedä tarkkaan, miksi näin tapahtui. En vain keksinyt parempaa selitystä Ahmattien Kirjaan." "Ahmattien Kirjaan?" "Ahmattien Kirjaan! Se on ihmislasten tärkein Elämän Keittokirja. Se kirjoitettiin tuossa jonkinaikaa sitten."

"Mutta Nuori-vanhus, ab ovo. Kun sinä sitten vetäydyit levolle, Keittokirjan alkupalojen mukaan, luomisviikon viimeisenä päivänä, minä rupesin tuuraileen sinua."

"Ensimmäistä kertaa huomattessani savipötkäleissä liikettä - 'Aatun' käsi heilui ees-taas - luulin sen johtuvan vedosta. Mutta kun katsoin hieman tarkemmin, ymmärsin tuulten riehuvan PÖTKÄLEEN sisässä: se veti käteen. Ukkoparka oli kai silmät avattuaan iskenyt ne ensimmäisenä 'Eevan' alastomaan vartaloon. En ollut uskoa silmiäni, mutta kun 'Aatu' rupesi huohottaan, oli minun pakko uskoa ja heittää se tuonne Alas Helvettiin." Arkkienkeli vinkkasi olkansa ylitse. "Minä kun suunnittelin siitä Paratiisia..." Vanha Isäntä puolustautui. "Kyllähän se aluksi Paratiisi olikin, mutta siellä eläminen oli ihmisille liian helppoa", Saatana selitti jatkaen sormet ristissä selkensä takana, "ja niinpä ne tekivät siitä oma-aloitteisesti Helvetin."

"Jumalauta! Älä keskeyttele minua alvariinsa. Eihän tästä tule mitään", Arkkienkeli Saatana yhtäkkiä karjaisi, niin että Vanhus ihan säikähti, mutta jatkoi hieman rauhallisemmin: "No, 'Aatu' täytyi siis heittää tuonne alas. Vähän se pudisteli päätään, kun se mätkähti alas. Ei oikein tiennyt missä oli. Sillä oli suunnistusvaisto ihan sekaisin", Saatana hykerteli kertoillessaan. "Niin, ja se oli pari päivää puutteessa ja joutui paneskeleen Taran käärmeitä, kun ei muitakaan saanut kiinni. Vittu, ja-" "Perkele, siisti suusi!" Vanha Isäntä keskeytti kiroilun. "An-

Säädättämästi pukeutunut enkelityttö

teeksi, se kun on tarttunut Lapsilta. Ne kiroilevat aina."

"'Eevaa' en ollut saada virkoamaan olenkaan, mutta kun sitä vähän hieroskeli sieltä sun täältä, niin kyllähän se mimmi nopeasti alkoi tavoitella ekstaasia."

"Ai, onko?" "On, on. Elämä on jatkuvaa taistelua elämästä ja kuolemasta. Vahvin voittaa aina heikoimman. Tai niin kuin yksi Keittokirjan kokki asian ilmaisi oivallisesti." Arkkienkeli Saatana otti runollisen asennon, asetti toisen jalkansa

"Laskin sitten tyydytetyn 'Eevan' alas 'Aatun' luo. Ja jos 'Aatulta' ei olisi loppunut potenssi kesken, olisin joutunut saman tien ottamaan 'Eevan' takaisin, oli se poika niin innoissaan saadessaan seura."

Tylsistynyt enkelityttö haukotteli taka-alalla.

"Viikot Paratiisissa vierähtivät nopeasti 'Aatun' ja 'Eevan' elellessä paksusti. Ja minä sain miettiä pääni puhki kuinka saattaisin antaa niiden helppoon elämään hieman vaihtelua. Ratkaisua ei tuntunut löytyvän. Mutta viimein 'Eeva' teki kohtalokkaan siirron. Eräänä aamuna se maistoi 'Aatun' Tiedonpuun luumua, ja 'Eeva' ja 'Aatu' oivalsivat hyvän ja pahan, maailmankaikkeuden jinin ja jangin. Kuin palkkioksi siitä minä avasin kaikki taivaan portit..."

"Hyvin nopeasti sen jälkeen kun 'Aatu' ja 'Eeva' olivat kulkeneet portin lävitse, ne oppivat millaista elämä todellisuudessa on. Ja kuten tiedät se on karua puurtamista eikä pelkkää naimista!"

toisen eteen, kohotti ylvään katseensa kauas Vanhan Isännän ylitse (kohti huoneen perällä toimeettomana harhailevan enkelityttö suojatonta hipiää) lausuen:

"Jos joku on niin rikas,
ett' sill'on ihokas,
ja se on sille rakas.
Niiin,
varasta se,
ja sull'on kaks'."

Arkkienkeli laskeutui varpaisiltaan liisäten puolihappamasti: "Valitettavasti tämän tuntemattomaksi jääneen kokkaajan radikaaleja reseptejä ei hyväksytty Keittokirjaan, ja ne katosivat jälkiään jättämättä jonnekin menneisyyteen." Saatana pyyhkäisi silmäkulmastaan kyynelpisaran.

"Jätettyään Paratiisin ihmiskunta keksi korvikkeeksi mitä hurjimpia syntejä. Kain aloitti toteamalla: 'Minäkö veljeni vartija'. Kainia seurasi lukematon määrä muita tihutöitä, kunnes aloitin todellisen toimintani. Oli Sodomaa ja Gomorraa, oli

Baabelin tornin rakentamista... ja olihan Egyptin seitsemän lihavaa ja seitsemän laihaa vuottakin, jotka nyt tosin eivät onnistuneet aivan suunnitelmien mukaisesti mutta kukapa meistä on täydellinen... Olihan 'Mosse'-vainaakin, yksi onanisti*)joka poikkesi kylässä. Se ei oikein pitänyt systeemeistä, ja minun piti hoitaa se pois päiväjärjestyksestä. Olihan se mukamas hyväkin kaveri... mutta paskat! Persettä se vain kinusi."

Enkelityttö yritti käsipelillä, mutta ei saanut itseään sopivaan vireeseen ja luopui yrityksestä.

"Suunnittelin ihmiskunnan tärkeimmäksi käännekohdaksi yötä, jonka vietin kahden yhden Maan tyttösen, Pienen Punaisen Marjan kanssa. Hieman hankalaahan se kokoeron vuoksi oli, mutta oli tytön olo lähtiessä omenainen niin kuin pitikin. Tosin se bisnes meni vähän poskelleen kun Jesse-vainaa rupesi vittuileen." "Perkele!" "Anteeksi, unohdin. Kiroilu on tullut jo melkein tavaksi. Joo, ei siitä Jessestä... Jesse-vainasta saanut kunnan Saatanan poikaa tekemälläkään. Vaikka rakas Poika se kuitenkin oli, tulihan hänestä ihmiskunnan Suurin Huijari. Kaikki mitä hän teki, meni yleisöön täydestä. Aikamoinen silmäkääntäjä, ja vielä itseoppinut. Oikein Isän Poika!"

"Tuli se vähän äitiinsäkin. Se nimitäin on... tai siis oli, yhtä tyhmä kuin muutkin Maan ihmiset: ne uskovat pääsevänsä joskus Taivaaseen. Kuvittele, Taivaaseen! Tänne ei tuoda yhtään savinokarettia asustamaan, pysykööt maallikot lestissään!

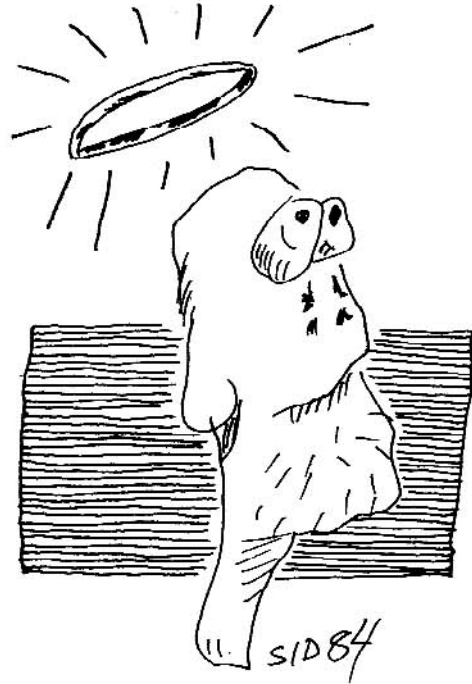
Ja..." Arkkienkeli Saatana sylkäisi kiihdyksissään päin hiekkapalloa. Sylkiklimppi syöksyi meteoriitin tavoin kohti palloa ja törmäsi sen ilmakehään. Se lävisti ilmake-

*)1. Moos., toim.huom.

hän ja tunkeutuen läpi pilvipeitteen se satoi mitäänaavistamattomien ihmisparkojen niksaan tunkkaisena ja iljettävän liimaisena. Ihmiset hakivat suojaa tuolta o-dottamattomalta, tukehduuttavalta rankkasa-teelta kodeistaan ja naapureistaan.

Arkkienkeli Saatana kohautti käsiään. "Eipä tuosta erikoisempia. Koko pallo on alkanut jo vähän tympäsyttään. Minä sitäpaitsi alan olla jo liian vanha leikkimään hiekkapalloilla. Pallo on nyt sinul... Hei seis, seis! Sinne ei saa mennä..." Arkkienkeli Saatana huusi enkelitytölle, joka kyllästyksissään tutki huoneen komeroita. "Kuulun Hänen oikea-", joku aloitti avatun komeronoven raosta, kun Arkkienkeli Saatana ryntäsi pallit heiluen sulkemaan oven tämän nenän edestä.

"Katsokaapa, Vanha Isäntä", Arkkienkeli huusi Luontoäidin eiskoiselle ovea kiinni pidellen, "kuinka luomasi mötkäleet ovat kuin kaneja. Kun ne laittaa samaan laatikkoon... tai siis samalle hiekkapallolle niin... Katsokaapa lähemmin, kuinka paljon niitä on tullut..." Arkkienkeli Saatana sai käännytettyä Vanhan Isännän huomion pois komerossaolijasta ja siirrettyä tämän pallon luo (niin legenda "eye in the sky" sai varmistusta).

"Iss-" aloitti pitkäpartainen sädekehällä varustettu nuorukainen, kun Arkkienkeli Saatana kiskaisi komeron oven selälleen. Saatana työnsi karvaisen kätensä tämän suulle ja sihahti hampaiden välistä matalalla äänellä: "Turpa rullalle, Jesse! Nyt mentiin."

Sädekehä kallellaan puolitangossa riip-
puen Jesse-"vainajaa" vietiin, eikä Vanha
Isäntä huomannut heidän poistumistaan. En-
kelityttö kiilautui Saatanan toiseen kai-
naloon ja he poistuivat vetämään omia pil-
viään.

"Miestä kuin meren mutaa", Vanha Isäntä
totesi.

Vanha Isäntä oli hirveän kiinnostunut luo-
muksistaan, ja hän seiso i - Maan ajanlas-
kun mukaan - vuosikymmeniä paikoillaan,
pelkästään katsellen ja ihailien luomus-
tensa jälkeläisiä. Mutta hänen mielenkiin-
tonsa sammui hyvin nopeasti, kun ihmiskun-
ta marssitti maailman kartalle pikkuhit-
lerinsä, reaganinsa ja amininsa. Mieltymys
muuttui vihaksi. Tätä kaikkeako saivat ai-
kaan hänen kaksi mitätöntä savimöykkyään?

"Pikku-vanhus, röörit kaipaa rassaustal-
Tule." Enkeliblondi lehahti huoneen oviau-
kon ohitse. "Anteeksi, mitä?" Vanha Isäntä
kysäisi hieman ärtyisästi. "Olen täällä,
honey", tyttö huhui makuuhuoneesta.

"Ai, odotas hetki. Tulen pian." Vanha
Isäntä oli tehnyt päätöksensä: hän hypähti
ilmaan potkaisten niin voimallisesti, että
hiekkapallo hajosi hienojakoiseksi ava-
ruuspölyksi kadoten pimeään tyhjyyteen.

Vanha Isäntä käväisi nopeasti suihkus-
sa. Kuivatessaan itseään hän kääntyi pei-
liä kohti ja näki itsensä. Hänellä oli al-
kanut kasvaa parta! Ja hän oli kasvanut
pituutta, koskapa ei enää tarvinnut nousta
pöntölle nähdäkseen itsensä peilistä. Tut-
kittuaan itseään peilistä hetken aikaa,
hän kiersi nyrkkinsä ympärille käsipyyh-
keen ja iski peilin sirpaleiksi. "Anteeksi
veli, mutta minä olen jo melkein aikui-
nen..."

Vanha Isäntä siirtyi makuuhuoneeseen ja
ratsasti enkelitytöllään ensimmäisen var-
vin rajummin kuin koskaan. Huohottaen hän
sitten tilasi Arkkienkeli Saatanan "Harma-
gedon Puhista" Bagardin kolalla.

"Kuule Vanhus, sinä alat tulla miehen
ikään!"

Juice

ILTA-SANOMAT

RAAMATTU UUTEEN USKOOKON

Päiväri 29

Jaakko Miettinen

Koska Raamatun kieli on vanhentunut — olkoonkin että sitä vähän väliä tarkistetaan — on parlamentaarinen syntynyt henkilöjärjestelmä kaksiosittain raamatun kääntämiseksi. Komitean lopputönsäntönsä on net vanhahtavat asiat ovat ny-

kyhmäisille vieraita; monia seikkoja on modernisoitu tässä syystä. Olen saanut haluuni muutaman jakarta Vanhasta Testameronin niitä tustimasta, ja Atami ja hänen avopuoli.

Syntinlankemus

Atami ja hänen avopuoli. avioliiton omaksessa suhteessa elävä kaikkien feministien esläiti kappeliivat Eedenin putarhassa Yhäkkiä heille

ilnestyi Raimo Lintuniemi ja sano: "Pantaa röökiksi, ja kaa hyvät." Aatami ja Eeva Laakintöhallitus ja Eeva suureen ääneen: "Tupakan-polito vahingoittaa keuhkoja ja sydäntä." Rökning skadar täng och hjärtan." Ja vielä joutuvat lymyämään puskissa tupakomeen.

Punainen meri

Ryymä saapui voipuneena meren rantaan ja huomasi etä yji ei pääse munaan ei-marttä. Naiset joutuvat uitra-maan munsarjansa. Silloin Mooses odottamatta kansan-mahtamattomia huomautuksia peiskasi saivansa aaltoihin kin brittiläinen passi kotosi-joukolle. Riemu oli suuri. Mooses katsoi aiheelliseksi huomaut-taa pasintartastajalle: "Nooa-se haaskirikkouui Arataille-vaan minäpä olin diplomaat-Publikaani Arafat vastasi: "Diplomaatti, pyh! Odorahan kun joudit rokotettavaksi." Mooses huutaisi: "Nooa-Poskelle avohanskalla ja muu-si: "Siinä sinulle käänneen-käskyä." Siinä hän kyllä joutui katu-

Korpiavelhus

Kun Mooses Erämaant-kat Oy—Desert Tours Ltd:n maikanjohtaja oli kuljettanut kaudet antamatta ryhmän poi-rupeki kuponkilouuaalle, kansa-poltri päreensä, uhkasi jengäi-tukanleikkunulla ja huiitaisi-savvallaan. Ja kas: taivaasta loin luottokortteja. Murta sil-valititvat etei hermostuivat ja voi syödä. Niinpä Mooses kinpaantuneena huusi Jama-laffe näin sanoen: "Lähetä vä-hän eläke-etu, lomattapaluu-rabaa, kuoppakororusta, pal-kallista kesälomaa ja työsuh-

TÄSSÄ TOINEN NÄYTE JUICE KIRJOITTAJANLAUJOISTA. JUICE ON KIRJOITTANUT AJATUKSIAN JO PITKÄN ILTA-SANOMIN.